

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 7 (1452)

София, юли 2011 г.

Цена 0.50 лв.

Едно пътуване с Дева Мария

Един от най-хубавите месеци на годината - май - е посветен на Дева Мария.

По този случай на 22 май - неделя, беше проведено шествие от енория „Св. св. Кирил и Методий“ в Свищов до енория „Непорочно зачатие на Дева Мария“ в Ореш. Групата се състоеше от деца, младежи и възрастни. За по-старите имаше осигурен превоз и готовност за превозване на всеки, който имаше нужда. Непосредствено след литургията, около 11.30 ч., подходящо облечени, въодушевени и ентузиазирани, заедно с отец Патрик и сестра Франческа тръгнаха пеша по стария път - т. нар. Плевенско шосе, до Ореш. Пред параклиса на Свищовските гробища беше прочетена молитва - през застъпничеството на Блажена Дева Мария душите на всички наши близки и приятели да почиват в мир.

Денят беше прекрасен, слънчев и топъл. Пътят ни минаваше покрай горички, поля, ниви, вилни места, извиваше се на-

[На стр. 4](#)

Дева Мария Кармилска

Празник Пресвето сърце Исусово

На 1 юли отбелязваме празника Пресвето сърце Исусово. Какво да кажем за времето, когато се заражда тази набожност в Католическата църква? Става въпрос за края на XVII и целия XVIII век, епохата на просвещението, на абсолютизма, на масонството, на Френската революция. Време на силни владетели като Йосиф II в Австро-Унгария затварят 400 манастира, монасите и монахините са намалени от 65 000 на 27 000. В Ирландия се забранява приемът на нови монаси. Във Франция с декрет от 1768 г. се закриват 386 манастира с 10 400 монаси. Под натиска на католическите владетели папа Климент XIV разпуска ордена на ѝезуитите в 1773 г. с неговите по това време 22 000 монаси. След 1648 г. папата повече не присъства формално (чрез нунции) при сключването на международните мирни договори, а в 1798 г. е депортиран от френската армия във Валенс. Периодът е характерен с посредствени папи, слаби пред силните на деня, склонни към компромиси, повлияни от културата на века. Философската и богословска осъдност към деня не позволяват адекватната защита и диалог. Църквата изпада в изолация, виждайки около себе си само врагове. С една дума Църквата - Тялото Христово, страда, страда и сърцето на нейния глава Иисус Христос. Това е атмосферата, породила набожността, която чества-

към Пресветото сърце Исусово? Жан Еуд (Jean Eudes), умрял 1680 г., обявен за блажен през 1909 г., канонизиран за светец в 1925 г. Маргарита

[На стр. 10](#)

и епифани във Франция с имена като Бах, Хендел, Моцарт, Рубенс и Рембранд. Векът на философите като Лайбниц, Нютон, Паскал, Волтер, Русо, Дидро... На известни имена в масонските ложи като Робеспирер, Марат, Лесинг, Хердер, Гьоте, Фихте, Хайден, Вашингтон и Франклин. Държавата контролира Църквата по различни начини и с различни средства: при избора на папи с правото на вето, намесва се при избора на епископи и висши сановници. Изиска се и разрешение от държавата при публикуване на църковни декрети (Placet). Идентите на илюминизма са на мода и в католическите монархии. Царува антихристиянски и антлерикален дух.

Кои са личностите - движещите сили на набожността

Еламе, младежи, на Международния християнски фестивал в Белозем

Скъпи млади приятели! Сърдечно ви каним да участвате в организирания за вас от 1 до 6 август т. г. фестивал в Белозем.

Вече за дванайсети път организираме Международния християнски фестивал в Белозем. През тази година той ще се променя под мотото „Рицари на Светлината“. С този призов искахме да се спрем върху най-големите ценности в Църквата - тоест върху тайнствата.

Чрез конференции, набожности, срещи в групи и литургии искахме да ви предложим да се замислите върху това как в ежедневието преживявате тайнството Кръщение (2 август, вторник), тайнството Изповед (3 август, сряда), тайнството Евхаристия (4 август, четвъртък) и тайнството Миропомазание (5 август, петък). Искаме да се спрем върху тайнствата, които са

[На стр. 4](#)

Един празник - много поводи

Младата католическа енория в Плевен носи името „Дева Мария от Фатима“. Тя празнува патронния си празник на 13 май. За плевенските католици това е изключително събитие, което се очаква и подготвя дълго преди датата. И има защо.

В Плевен допреди десет години не е имало не само черква, а и един обикновен параклис, нито свещеник. А градът има вековна история и богато културно, икономическо и политическо значение, както некога така и сега. Този факт е трудно обясним, като се има предвид, че градът е център на най-големите католически селища в Никополската епархия

- гр. Белене, с. Ореш, с. Малчица, с. Трънчовица, с. Асеново, с. Бърдарски геран, с. Гостиля, играли важна роля в нашето културно и социално развитие, дали личности като Филип Станиславов, Евгений Босилков и др.

От няколко десетилетия започва масово преселение към по-големите селищи центрове. Логично е да се приеме фактът, че в Плевен се заселват много католици от селата, близки до града. Според статистиката това са около 3-4 хиляди души. Тези хора идват от места, където са изповядвали своята религия, защото във

[На стр. 9](#)

Среща във Велико Търново - подготовка за Световната младежка среща

На 28 май в местността Ксилифор край Велико Търново се проведе събиране на младежите, които ще участват в срещата с папата в Мадрид. Целта беше младите да се подгответ за нея, да научат какви са нейната история, дух и очаквания, да присъстват на литургия и да се молят заедно. В срещата взеха участие младежи от енориите в Свищов, Велико Търново, село Малчица, Белене и Ореш. Заедно с младите бяха свещениците Страхиил, Патрик, Паоло, Ремо и сестра Франческа.

Програмата включваше: пристигане в енория „Блажена Дева Мария на броеницата“ във Велико Търново, литургия, тръгване за местността

[На стр. 2](#)

Среща във Велико Търново - подготовка за Световната младежка среща

От стр. 1

Ксилифор, пикник и време заедно, а от 15 ч. лекция от отец Страхил на тема „Какво е Световният ден на младежката?“. След нея имаше дискусия по темата. Срещата беше закрита с молитвата на световната среща.

Росица ЗЛАТЕВА

Ето какво разказа за срещата във В. Търново Дарина КАРАДЖОВА:

„Световната среща на младите с папата е събитие, очаквано от младежите с голямо нетърпение и ентузиазъм. Всеки път в него се включват хиляди вярващи католици, „Вкоренени и утвърдени в Христос и укрепени във вярата“ – такава е темата на предстоящата среща в Мадрид.

На 15 април 1984 г. в Рим се провежда първата младежка среща с главата на Католическата църква, в която се включват 300 000 младежи. Година по-късно, на 31 март 1985 г., на същото място се провежда следващата среща. От 11 до 12 април 1987 г. срещата е в Буенос Айрес (Аржентина), от 15 до 20 август 1989 г. в Сантяго де Компостела (Испания), през

1991 г. е в Ченстохова, Полша, от 10 до 15 август 1993 г. е в САЩ. 5 000 000 младежи присъстват на срещата в Манила (Филипините) през януари, 1995 г.; през 1997 г. събитието е в Париж, през 2000 г. – отново в Рим, от 23 до 28 юли 2002 г. срещата е в Торонто (Канада), 1 200 000 младежи се срещат с папата през август 2005 г. в Германия, през 2008 г. е срещата в Сидни (Австралия).

Приблизително 120 души от България се готвят усилено за срещата в Мадрид от 15 до 21 август т.г. Младите от енорийте в Свищов, Велико Търново, Белене и с. Малчика се подготвяме заедно, като си помагаме и обменяме информация.

На 28 май ние, младежите, и нашите духовни ръководители се срещнахме във Велико Търново, за да обсъдим относно програмата за пътуването до Мадрид. Разбира се, на тази среща се опознахме, молихме се заедно и участвахме в светата литургия. Изпълнен с радост и ентузиазъм, денят премина неусетно за нас. И се прибрахме променени – обогатени във вярата и с нови приятели, които Иисус ни даде, обединени в нашата вяра.“

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 15 юли в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

В центъра – областният управител Йордан Николов, вляво – отец Петър Цвъркал, настоятел на салезианите в България

Футболен турнир за свещеници

Футболен турнир за католически свещеници от цяла България – с това първо по рода си събитие за страната салезианите отбелаязаха на 14 юни навооткритото многофункционално игрище в двора на католическата черква „Свети Йосиф“ в Казанлък. Въпреки църковно-спортивния характер на събитието то привлече и управниците. Областният управител на Стара Загора Йордан Николов – бивш футболист, с ентузиазъм се включи в мача и поведе отбора си към спечелване на купата. В сборните формации участваха чехи, поляци, италианци и индианец от различ-

ни католически конгрегации и населени места в страната, където живеят големи католически общности. На турнира присъства и почетният консул на Италия в Стара Загора – Марко Бузетти, както и заместник-областният управител. Голмайстор стана полският свещеник Пшимек от Бургас.

Игрището, на което се проведе двубоят, е направено със събрани средства от организацията „Kinder Missionswerk Die Sternsinger“ – папска мисия на децата в Германия, Аахен, и „Don Bosco Mission – За младежта на този свят“ от Бон, Германия.

Отец Петър Изамски е роден на 24 ноември 1934 г. в Секирово. Учи в София в семинарията на отците йезуити с ръководител пер Зупан. Паралелно учи в класическа гимназия. След завършването на семинарията се връща в Пловдив, където завършва гимназия и продължава духовното си образование като частен ученик сред свещениците от епархията. Ръкоположен е за свещеник на 25 март 1958 г. от епископ Кирил Куртев, тъй като по онова време на комунистическия режим в Софийско-Пловдивската и в Никополската епархия няма епископи. Той е първият свещеник в България, ръкоположен след процесите срещу Католическата църква. След ръкополагането е назначен за помощник-енорийски свещеник, а по-късно и за енорийски свещеник към катедралата „Свети Лудвик“ в Пловдив.

В продължение на тридесет години обслужва и другите храмове в Пловдив, както и енорийте около града. През годините от смъртта на епископ Богдан Добранов (1983 г.) до избирането на отец Георги Йовчев за епископ (1988 г.) отец Петър е апостолически администратор на Софийско-Пловдивската епархия. След това е назначен за енорист на кв. Генерал Николаево. Негови са заслугите по поддържането и обновяването на много храмове, по специално тези в Коматево, Кючук Париж и Житница. По време на неговото служение е построен новият енорийски дом в Генерал Николаево, в който днес живеят свещениците; връщат се земите на Църквата; в енорията са поканени сестрите францисканки; черквата е преобразувана изцяло отвън, доставена и монтирана е нова статуя на „Пресвето Сърце Исусово“, изработена от скулптора Цвятко Сиромашки.

По негово време помощник-енористи са Румен Станев, Милко Топалски и Димитър Димитров. Отец Петър Изамски питае особена набожност към Света Богородица от Лурд и към малката света Тереза от Лизъо.

Нека в мир да почива!

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1452)
юли 2011 г.

Пишат ни.

Здравейте, вестник „Истина-Veritas“.

Пише ви Лидия Арнаудова от енорията в село Ново Делчево. Бих искала да кажа няколко думи във връзка със статията в защита на семейството.

Днес за съжаление много от младежите живеят без брак. Като причина те изтъкват трудностите в живота – безработица, липса на материални средства. Но в основата на семейството трябва да стои любовта, която да ни помага да преодоляваме всички трудности.

А и друго, което ни помага, това е вярата в Бог.

Съюзът между мъж и жена е отговор и на социална нужда. А християнската вяра позволява да се освети този съюз, любовта между съпрузите. Бракът е едно от тайнствата на Църквата. Именно в това тайнство следва да намерим сили за достоен живот в днешния сложен свят. Децата, родени от любовта между мъжа и жената, са Божия благодат. И трябва да се възпитат в Божия промисъл.

Успехът на брака зависи от това доколко е сила любовта, за да се свържат хората в брачен съюз. Включвайки се в християнското семейство, ние наистина искаме да успеем в съвместния живот. Не е изтъкано да се вречем във вярност, тъй като новото поколение, което ще създадем, трябва да расте, заобиколено с любов. И младите хора да си разпределят грижите по отглеждането на децата, упъвайки се и един на друг.

Заедно с това призовавам държавата да подобри условията за живот в страната, като се увеличат минималната заплата и детските надбавки. Да се въведе вероучение в училищата. Друго, което е хубаво да се направи, е да се осигури бесплатно здравоопазване за децата до 18 години. Да се обръща повече внимание на хората в нужда – сираци, бездомни, безработни, жертви на трафик, бежанци, наркомани...

Тези проблеми могат да се решат само чрез обединяването на усилията на всички хора. Тук своето място има и Църквата и би било добре отговорните институции да си сътрудничат повече с нея в сферата на социалната помощ и солидарността.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква

в България

1606 София,

ул. „Люлин планина“ № 7

Директор

свещеник Благовест

Вангелов

тел. 954-32-62

E-mail: istina-v@techno-link.com

Pegaktor Марио Георгиев

ISSN 0861-6450

Във вечна светлина

„...Петър Муказва: „Да, Господи, Ти знаеш, че те обичам!“ ...Иисус му казва: „Върви след мене!“

(Ин., 21, 16-19)

Отец Петър Изамски

Иисус му казва: „Върви след мене!“ На този призив на Възкръсналия Господ окончателно отговори и нашият отец Петър. Нашата енорийска общност се прости с него и благодари за дара на неговия живот и свещенство чрез заупокойна литургия, отслужена на 11 юни в енорийската черква „Пресвето Сърце Исусово“ (Секирово) от отец Димитър в съслужение с отец Ярослав и отец Венцислав. В проповедта бяха подчертани различните етапи от свещеническия живот, неговата особено силна привързаност и обич към нашата малка католическа общност в България и особено отдаността му към нашата епархия, на която служи и ръководи в годините на гонения и трудности. И в енорията на кв. Генерал Николаево за почти тридесетгодишната си служба отец Петър оставил трайни следи. Незабравим спомен оставил Златният свещенички юбилей, който бе отпразнуван именно в енория „Пресвето Сърце Исусово“.

Последният път на отчето завърши с пренасянето на тленните му останки в родното му Секирово, където беше погребан според местната традиция и по изричното му желание.

Поклон пред светлата му памет! Нека почива в мир!

ки. По негово време помощник-енористи са Румен Станев, Милко Топалски и Димитър Димитров. Отец Петър Изамски питае особена набожност към Света Богородица от Лурд и към малката света Тереза от Лизъо.

Католически свят

Германия. Централата на католическата благотворителна организация „Реновабис“ съобщава, че през 2010 г. е отпусната над 12 милиона евро помощ за католически проекти на страни от Средна, Източна и Южна Европа.

+++ В мащабна анкета повече от две трети от запитаните германци са за забраната на т. нар. бурки, които закриват лицата на жените според ислама. Същият процент германци е за забраната на минарета, която се използват за агитация и нарушават спокойствието на живеещите около джамии.

Чехия. Чешкото правителство и Католическата църква в Чехия са разрешили окончателно спора за обезщетението, когато държавата дължи на Църквата. Досега на Църквата са върнати над 56 процента от конфискуваните имоти - земи и гори, и са изплатени 2.5 милиарда евро от общо 3.5 милиарда задължения.

Франция. Католическата църква в страната е много обезпокоена от появилите се мошеници, които използват името на известната по цял свят френска монахиня Мари Симон-Пиер. Сестра Мари Симон бе четири години тежко болна и изцерена от неизлечимата болест по чудо с посредничеството на блажението Иоан-Павел II. Конгрегацията на сестра Мари Симон-Пиер заявява, че тя няма нищо общо с интернетакции, с дарителски, социални или хуманитарни дейности.

Турция. Предполагаемият убиец на апостолическия викарий епископ Луиджи Падовезе - неговият шофьор Мурат Алтын, е напът да бъде оневинен от турските съдилища, тъй като е освидетелстван като душевно болен. Появява се нова версия - убийството е извършено от турски националисти или исламисти.

Пакистан. Столици исламисти са нападнали едно изцяло християнско село в пакистанска провинция Пенджаб и са започнали да гонят и ограбват местните селяни, които панически са напуснали жилищата си. В Пакистан екстремистите преследват християните, като ги обвиняват, че богохулстват и хулят пророка им Мохамед и Корана. Много християни са осъдени и лежат по затворите в страната заради тези обвинения.

Москва. Ръководителят на външния отдел на Московската патриаршия митрополит Иларион е заявил пред католи-

чески журналисти, че Руската православна църква настоява да се създаде „стратегически алианс“ между Католическата и Православната църква, за да се състоят християнските корени и идентичност на Европа.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е приел на частна аудиенция американския вице-президент Джо Байдън. Разговорите са протекли в „много задушевна атмосфера“ по различни въпроси, тъй като Джо Байдън е ревностен католик.

+++ Във връзка с шестата годишнина на понтификата на папа Бенедикт XVI италианският президент Джорджо Наполитано е организирал концерт в голямата зала за аудиенции във Ватикан, на която хорът на Римската опера е изпълнил творби на Антонио Вивалди и Росини. Присъствали са над шест хиляди души.

+++ Комунистическото правителство на Китай отново нарушава споразумението с Ватикан и своеволно назначава католически епископи без одобрението на папата. Показателен е случаят с назначаването на отец Йозеф Жен-Гуан (50 г.) за епископ, при което правителството принуждава епископи и свещеници, верни на папата, да присъстват на „ръкополагането“. В Китай все още се преследват католически духовници, които са свързани с папата и Светия престол. В момента двама католическа епископи и един свещеник са в неизвестност, а десет епископи и 60 свещеници са по затворите или под домашен арест.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел президента на Палестинската автономия Махмуд Абас и в продължение на 20-минутен разговор са били обсъдени много въпроси, най-вече тежката и сложна ситуация в Светите земи. Абас е обвинил Израел, а Светият отец е обещал да посредничи за подобряване на положението.

+++ Папата е приел новия испански посланик д-р Мария Лопес, която му е връчила акредитивните си писма. Днес Светият престол е една от държавите, които поддържат дипломатически отношения с много страни в света - над 180 държави.

+++ От 1 април 2011 г. във Ватикан влезе в сила закон, който предвижда затвор за финансови нарушения, измами, пране на пари и всякакви финансови злоупотреби.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Едно човешко семейство

60 години „Каритас“ - Интернационалис
XIX генерална асамблея, Рим, 22-27 май 2011 г.

300 делегати на „Каритас“ от 160 страни се бяха събрали под мотото ‘Едно човешко семейство - нулева бедност“, за да дискутират помежду си предизвикателствата пред „Каритас“, да изберат нов ръководство, да приемат нов устав и нова стратегическа рамка за следващите четири години. „Каритас“ - България, беше представена от генералния секретар Емануил Паташев. Тази среща беше и по-специална, защото Светият отец през последните четири години издаде още една енциклика, пряко свързана с дейността на „Каритас“, а именно „Caritas in Veritate“ (след „Deus Caritas est“), а и защото беше отбеляната 60-годишнината от създаването на „Каритас“ - Интернационалис.

XIX генерална асамблея беше тържествено открита от кардинал Оскар Андрес Родригес Марадиага - президент

на „Каритас“ - Интернационалис, който обръна внимание на развитието през годините, като подчертава, че има малки и големи организации „Каритас“, че едни са официално регистрирани, а други са само движения, т. е. няма един модел на „Каритас“, но важното е дейността на всички да бъде в съзвучие с „Caritas in Veritate“, което ще прави „Каритас“ истинска. Кардинал Робер Сара - президент на COR UNUM, подчертава, че едната си готовност за съдействие на организацията, подкрепя я, тя да бъде свидетел на Божията любов във всички действия. В края на деня кардинал Тарчизио Бертоне - държавен секретар на Ватикан, в своята проповед към всички делегати обръща специално внимание на статута на „Каритас“, даден лично от Йоан-Павел II - публично канонично

но юридическо лице. Този специален статут, даден от Светия престол, е взаимен ангажимент и отговорност между Ватикан и „Каритас“. Делегатите избраха

за следващите четири години кардинал Марадиага от Хондурас за президент и г-н Мишел Роа от Франция за генерален секретар.

Представителите на „Каритас“ от цял свят бяха примири от папа Бенедикт XVI, който ясно и категорично се обръна към всички, посочвайки единствено правилния път за „Каритас“.

След срещата участниците се разделиха и отпътуваха, заредени с обективен ентузиазъм за съвместни действия за изграждане на един по-добър свят - едно голямо човешко семейство в стремеж да сведе бедността до нула в света.

„Каритас“ - България

многобройните благотворителни организации на Църквата в различните континенти (Chirograph Durante l'Ultima Cena, 16 септември 2004 г., №1). Блаженият папа Йоан-Павел II подкрепи тези съществуващи връзки, свързвайки отделните национални организации на „Каритас“ една към друга и към Светия престол чрез предоставяне на статут на Канонично публично юридическо лице на „Каритас“ - Интернационалис (пак там, 3). В резултат на това международната организация придоби особена роля в сърцето на църковната общност и беше призована да споделя - в сътрудничество с църковната иерархия - мисията на Църквата да проявява чрез милосърдието на дело онази любов, която е самият Бог. В рамките на възложените цели по този начин в името на Църквата „Каритас“ - Интернационалис извършва конкретни задачи в името на общото благо (cf. Code of Canon Law, can 116, §1 срв.).

Това - да бъдеш в сърцето на Църквата, да бъдеш в състояние по определен начин да говориш и действаш в името на общото благо, носи след себе си специални отговорности по отношение на християнския живот - както личния, така и в общността. Само чрез своята всекидневна готовност да приема и да живее пълноценно любовта на Бог, човек може да уважава достойнството на всяко човешко същество. В моята първа енциклика Deus Caritas Est аз отново потвърдих колко е важно за Църквата свидетелството на милосърдната любов в наши дни. Чрез подобно свидетелство, живяно в ежедневния живот на нейните членове, Църквата достига до милиони хора и им дава възможност да разпознат и почувсват любовта на Бог, Който е

На стр. 7

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1452)
юли 2011 г.

Естония

Православната църква ще чества неподвижните празници според Григорианския календар

От 2012 г. Естонската православна църква ще чества неподвижните църковни празници според Григорианския календар, а подвижните - според Юлианския. Решението за реформата бе взето през май със 73 гласа от 88 присъстващи и бе потвърдено от митрополита на Талин и цяла Естония Стефан в комюнике, който обобщава причините, довели до реформата на литургичния календар. Въпреки това „по пастирски съображения“ в някои енории ще бъде възможно да се отслужва Рождество Христово и Богоявление според Юлианския календар в очакване по-въз-

растните поколения да се приспособят и свикнат с реформата. Освен това датите на някои традиционни църковни празници в енории от югоизточната част на страната - близо до границите с Русия, ще продължат да бъдат отбелявани според Юлианския календар, за да не се нарушават семейните връзки на населението от двете страни на границата.

С въвеждането на Григорианския календар Естонската православна църква ще приложи на практика решенията на Всеправославното съвещание през 1923 г. от патриарх Мелетий IV. Използването на два литургични календара, посочва още митрополит Стефан, „доведе до големи нефункционалности от пастирско и административно естество. Все по-трудни и почти невъзможни стават общите действия: възпитателни, милосърдни и пастирски - както на ниво епископи, така и за цяла-

та патриаршия, под чиято юрисдикция е Естонската православна църква. Най-големите неудобства за Естонската православна църква започват през 1966 г., когато Константинополската патриаршия създава своя юрисдикция в страната, учредявайки автокефална Естонска православна църква. Това довежда до съществуването на два календара в страната и като последствие - до „две различни дати за отслужване на Пасхата, което духовно и църковно разединява отвътре църковното единство“, посочва митрополит Стефан. Според него „неприемливо е в лоното на

една и съща Църква енории да не могат да честват и възхваляват Възкресението на Господ на една и съща дата“. А това бе именно желанието, изразено на Всеправославното съвещание през 1923 г. от патриарх Мелетий IV. Използването на два литургични календара, посочва още митрополит Стефан, „доведе до големи нефункционалности от пастирско и административно естество. Все по-трудни и почти невъзможни стават общите действия: възпитателни, милосърдни и пастирски - както на ниво епископи, така и за цяла-

Едате, младежи, на Международния християнски фестивал В Белозем

От стр. 1

място за среща с Господ, усилват нашата вяра и укрепват живота според Божките заповеди. Защото християнинът е като рицар на Светлината, който е призван да се бори срещу силите на „Княза на мрака - сатаната“ под знамето на нашия владетел Иисус Христос и заедно с Него.

Освен духовния елемент искаме да ви предложим да участвате в кръжоци, които да развият вашите таланти и умения: вокален кръжок (правилно пеене и упражнения за гласа), музикален кръжок - свирене на китара, кръжок по народни и класически танци, кръжок по рисуване.

Предвиждаме и спортни прояви - футбол, народна топка, волейбол, и спортни състезания.

Традиционните концерти ще се състоят вечер, с участието на музикални групи от Италия, Австрия, Полша, Словакия и разбира се - България.

Каним ви да организирате младежките групи в общността и да дойдете заедно. Може би си струва да помолите вашия енорийски свещеник или монахините във вашата енория да дойдат заедно с вас! Ако те нямат възможност да пристигнат, заповядайте сами, ще се погрижим за вас.

Ако имате желание да представите своето творчество или уменията си, за да се изявите по време на фестиваля - например с музикален състав или театрална и танцова група - ще имате тази възможност! Осигуряваме ви сцена и публика. Молим само предварително да ги заявите. Всякаква информация може да получите на телефонния номер или по електронната поща.

Подробният план за всеки ден на фестиваля и цялата информация ще бъде публикувана на страницата в интернет www.festival.capucini.bg. На нея също можете да намерите снимки и спомени от предишни фестивали.

Ако тази статия в момента чете вашата майка, баща, баба, дядо, чичо, леля или някой, който познава младежи между 14 и 30 години - молим го, нека предложи и подкрепи младежите да участват във фестиваля. От полза ще са рекламираните брошюри, които са във вестника, и свидетелствата на участниците.

Каним ви в Белозем и вече очакваме вашето записване и пристигане!

От името на организаторите ви благодаря за приетата покана.

Отец Ярослав Бабик, OFM Cap
Отговорен за организацията на XII международен християнски
фестивал в Белозем: отец Ярослав Бабик; тел. 0878 187 631;
имейл: bratjaroslaw@wp.pl;
уебстраница на фестиваля: www.festival.capucini.bg

Едно пътуване с Дева Мария

От стр. 1

горе завой след завой, продължаваше по равното и после се спускаше към Ореш. През целия преход пахъм религиозни песни, имаше шеги и закачки. Молихме цялата броеница. Спирахме на две-три места, където отец Патрик ни чете размишления върху Дева Мария от слова на блажения Йоан-Павел II. Неусетно стигнахме селото и пихме и се мокрихме със студената вода на селската чешма.

След четиричасов преход влязохме в двора на черквата, където ни посрещнаха радостни сестрите Барbara и Божена

и отците Фортунато и Енцо. Не се чувствахме уморени, защото Дева Мария беше с нас, вдъхновяваща ни и ни зареждаше със сили. След приятната гощавка на зелената морава и игрите на открито влязохме тържествено в черквата със светото Причастие и така започна обожаването на Евхаристията. Децата поднесоха цветя пред олтара и като знак на нашето пътуване и спомен на кръщението бе принесена и вода. Трите платна, които положиха младите, бяха символ от Евангелието за деня: Иисус е Пътят, който искаме да следваме. Истината, която искаме да слушаме, и Животът, който искаме да приемем.

Обожаването завърши с благословия и посвещаване на нас и нашите семейства на Дева Мария. Прибрахме се в Свищов доволни и щастливи.

Бонка ПАВЛОВА

13 юли - света Клелия

Глас, който изва от небето

„Да, истина е. Света Клелия Барбиери, основателката на нашата религиозна общност „Най-малките сестри на Скръбната майка“, е починала преди 140 години, но е винаги с нас. Всеки ден, когато се молим в черквата, гласът ѝ се присъединява към нашите. Там се чува отчетливо - разказва сестра Мария Асунта. - Това е невероятен феномен, смущаващ, но красив, който от почти век и половина съществува във всички наши манастири в света; хиляди сестри вече са станали свидетелки.“

Сестра Мария Асунта говори с голямо вълнение. Тя е най-възрастната в манастира в Будрие в околностите на Сан Джовани ин Персичето, провинция Болония, където света Клелия се ражда на 13 февруари 1847 г. и където умира - само на 23 години, на 13 юли 1870 г. „Целият живот на света Клелия преминава в това малко селце - продължава сестра Мария Асунта. - Тя е най-младата основателка на конгрегация в историята на Църквата.“

С другите четири монахини - сестра Грация, сестра Емануела, сестра Агрипина и сестра Виктория, сестра Мария Асунта ни придружава в манастира, разказвайки историята на светицата.

Намираме се в място, потънало в зеленина и мир. Тук е малката енорийска черквица от времето на света Клелия, превърната понастоящем в светилище; къщата, където светицата е починала; старият параклис, където сега се намира урната с нейните мощи. Има и по-нови сгради, които приютяват поклонниците. Там се провеждат също духовни упражнения и конференции.

- Кога започва да се проявява феноменът с мистериозния глас?

- Точно година след смъртта на Клелия - на 13 юли 1871 г. На смъртния си одър тя е била заобиколена от плачещите си посестрици, които я питали: „Какво ще правим без теб, няма да можем да продължим твоето дело!“ На което тя отговорила: „Не се страхувайте, аз ще бъда винаги с вас, обещавам ви го!“ Клелия умира и нейните посестрици, които са били само четири, изживяват

една година в объркане и неувереност. Загубват вяра в своите сили. И тогава, на 13 юли 1871 г., докато се молят в стаята, където е починала Клелия, чутят гласа ѝ, който се слива с техните в молитвата. Изплашват се, но осъзнават, че този глас носи мощна сила, изпълваща ги със спокојствие и радост. Тогава си спомнят за обещанието, кое то им е дала Клелия, и това им вдъхва увереност. Оттогава този глас никога не е липсал.

- Не е ли възможно да е плод на въображение?

- Това е често задаван въпрос. Задали са си го и първите посестрици на Клелия. От страх да не им се подиграват, не казали никому нищо. Но тъй като феноменът се повтарял всеки ден, споделили със свещеника, тяхен духовен ръководител. Той, след като се уверил в истинността на случващото се, го разказал на кардинал Лучидо Мария Пароки, архиепископ на Болония. „Не

като сама големите манастири, но да се влезе в тях можело само с голяма зестра. Господ бил този, който направлявал Клелия. Тя усещала силно желание да посвети живота си на Иисус, поставяйки си задачата да помогне и на другите да го опознаят. За тази цел отивала в къщите на селяните, за да преподава катехизис на децата.

Клелия била много красива, както се вижда от единствената оригинална фотография, която е останала, затова и имала много кандидати, които се опитвали да я ухажват. Но тя винаги казвала: „Идете при сестра ми Ернестина, аз съм обещана на Иисус.“

На седемнадесет години споделя идеалите си с една своя връстница, после привлича още две. Била е на двадесет години, когато получава откровение и казва на своите другарки: „Ние сме бедни и никога не бихме могли да влезем в манастир, затова ще направим наш такъв, в който и други момичета, бедни като нас, да могат да се посветят в служба на Господ.“

Така спонтанно се ражда конгрегацията, основана без никакви правни познания. Едва години след смъртта на Клелия общността е призната от Църквата с името „Най-малките сестри на Скръбната майка“.

- Защо Църквата я провъзгласява за светица?

- Защото е живяла като светица - отдадена изцяло на бедните и страдащите, на разпространяването на учението на Бог. Имала е и големи харизматични дарове: говорела е с Иисус, с Дева Мария, молешки се, е изпадала в екстаз и се е издигала над земята, виждала е в бъдещето и е правела пророчества, които са се събдвали. Обявена е за блажена през 1968 г., а е провъзгласена за светица през 1989 г.

Вирджиния ДОЛАПЧИЕВА,
по материали
от чуждестранния печат

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1452)
юли 2011 г.

4

3 Енциклика Rerum Novarum

(Продължава
от миналия
брой)

Енциклика Rerum Novarum се радва на изключително висока оценка от страна на непредубедени анализатори. Тя е приета за основополагащ документ, който изяснява Социалната доктрина на Католическата църква. В този смисъл енциклика не е сантиментална реакция от страна на Църквата пред антихуманното отношение на капиталистите спрямо експлоатираната класа на пролетариата, нито е спонтанен изблик на увлечение по наушмелия през XIX в. социален проблем. Тя е дълбоко осъздана обязаност на институция - стожер на истината и надеждата, на братолюбието и морала, на справедливостта и достойността на всеки човек. Нещо повече, енциклика потвърждава непоколебимата воля на Католическата църква в рамките на поверената й мисия да отстоява правата на Божия народ за духовно и материално добруване. И папа Лъв XIII счита за свой дълг да вземе отношение по социалния проблем: „Мълчанието ни - пояснява той - би било изтълкувано като отстъпление от нашето задължение. Нека не се счита, че Църквата е отдадена единствено на грижата на душите и че пренебрегва грижата за земния живот на своите чеда. Тя желае да изтърне работническата класа от мизерията и да ѝ осигури по-добра съдба, като полага всички усилия, за да постигне този резултат... Ето, чрез основани и поддържани от нея монашески ордени, конгрегации и институции, които тя счита годни за облекчаване на мизерното съществуване на работническата класа и на всички останали бедни и онеправдани, Църквата спестява унищожението да протягат просешка ръка.“ Папата е убеден, че кампанийната благотворителност, проявявана от гражданско общество, не може да замени християнското братолюбие, отдадено доброволно и всеотдайно в полза на близния... „Единствено Църквата притечава тази добродетел“, заключава авторът на енциклика и с това опровергава „погрешни и измамнически мнения по социалния проблем, който касае единствено положението на работниците... Проблемът не е лесен за разрешаване, нито лишен от опасности, тъй като много често лукави агитатори се стараят да преинчат неговия смисъл с цел да подстрекават мизинството към размирици.“ И папата апелира за бързи и ефикасни мерки - необходимост, осъзната от всички, що работническата класа да бъде избавена от незаслужената злочестина и убийствената нищета, в които тъне. Тъй че ангажираността на Римския първосвещеник в дискусията, а защо не и в битката с оглед на жизненоважния за милиони трудещи се социален проблем, е напълно резонно. Всъщност

през 1877 г., т. е. година преди да бъде избран за папа, в пастирско послание до своите пасоми архиепископът на Перуджа Йоаким Печи осъжда възмутителното отношение към бедните и беззащитни работници от страна на тези, които ги експлоатират за своя изгода.

И тъй, енциклика от 15 май 1891 г. е възхитителен документ с впечатляваща яснота на мисълта и поразяваща сила на израза. Кое наложи нейното публикуване? Папа Лъв XIII отговаря: „Стремежт към промени, който от дълго време владее отделните общества и вече ги държи в трескаво беспокойство, излезе извън политиката и навлезе в сроднина политиката сфери, каквато е социалната икономика. Индустрията се разви и нейните методи основно се обновиха. Отношенията между собственици и работници се видоизмениха. Богатството премина в ръцете на шепа хора, докато мнозинството остана в крайна бедност. У работниците нарасна самочувствието и единството в техните редици придоби по-голяма сила. Тези факти заедно с духовния упадък са основата на опасен конфликт. Болезнени предчувства изпълват съзнанието на хората. Всичко това доказва колко сериозни интереси са преплетени в случая. Това положение предизвиква загрижеността едновременно на учени, на мъдри мъже, на различни общини, на законодатели и държавни мъже. Днес няма друг проблем, който тъй болезнено да тревожи общественото съзнание.“ В същото време „лишени от защищата на закритите работнически сдружения и изоставени от законите на атеистичното общество, трудовите хора попаднаха под властта на безчовечни господари и на неограничената им алчност, подхранвана от необуздано съперничество. Злото нарасна още повече с включването на лихварството с присъщата нему настървеност. Многоократно осъждано от Църквата, чрез жадни за несметни печалби и с ненаситна алчност плутократи, индустриси, търговци и банкери, лихварството наложи на огромното мнозинство хора на наемния труд унизително рабство.“

„За да бъде поправено това зло, социалистите подбуждат у бедните омраза и завист към богатите. Те твърдят, че частната собственост трябва да бъде премахната и личното притежание на богатствата да се превърне в общо притежание, което да се управлява от общините или държавата. С отнемането на частната собственост и разпределението на богатствата между гражданите по равно социалистите се хвълят, че посочват лек за ефикасно разрешаване на болезнения проблем. Но подобна теория освен че не прекратява конфликта, би навредила на самата работническа класа. А и е крайно несправедлива.“

Заключението на папата зучи почти пророчески: „Гибелните последици от тяхната система са твърде видни: неяснота и безредици сред всички слоеве на обществото, тиражично и омарно зарабоване на гражданите... При лишаване от стимули индивидуалните качества, талантът, инициативният дух и възможността за заботяване пресъхват още при самия извор. Ето защо прехваленият мит за равенство означава абсолютна уравниловка на всички в община ищета и обща посредственост. Следователно основната доктрина на социализма - общата собственост върху благата, трябва да бъде решително отхвърлена, тъй като противоречи на справедливостта и на естествените права на човека. Нека се има предвид следното: основен принцип, върху който

ки усилия против природата са напразни. В човечеството са заложени многопластови и съществени различия: интелигентност, талант, здраве, сила... Различните способности и различните дейности съдействат за добрата организация на живота в обществото...“

„Основна грешка - отбелязва папата, - допускана от социалистите, е да приемем, че двете класи са враждебно настроени една към друга и че по самата им същност богатите и бедните са създадени да воюват едни срещу други в упорит двубой. Това твърдение е толкова ирационално и погрешно, че истината е абсолютно противоположна... Всяка от страните се нуждае от другата: капиталът не може да съществува без наемния труд и наемният труд - без капитала. Взаимното споразумение ражда добрия ред. И обратно: непрестанните конфликти и бруталните противоборства предизвикват единствено бъркотия. Но за прекратяването на тези конфликти и за изкореняването на това зло християнските институции притечават възхитителни и многообразни способы. Съвкупността от християнски истини - пазителка и тълкувателка на които е Църквата - е в състояние да сближи и помири богатите и бедните, като им се напомнят правата и задълженията едни към други и в частност повелята за справедливост... Безспорно трудно е да бъдат прецизирани всички права и задължения, които да регламентират отношенията между капиталисти и работници.“

И папата посочва най-важните от тях: „Работниците изцяло и съзнателно да вършат работата, която свободно и справедливо са поели... Да не прибегват към насилие при защитата на собствената си кауза, нито да се включват в бунтове и безредици... Да отбягват покварени хора, които манипулират с лъжливи речи и големи обещания и надежди за блъскави резултати, тъй като винаги завършват с безплодни разочарования и печални загуби.“ Що се отнася до богатия собственик и работодател, неговите задължения са следните: „Да не се отнася към работниците като към роби, а да уважава достойнството на всеки човек... Да не злоупотребява с работника в преследване на печалба или да го оценява само по физическите му възможности; това е наистина срамно и нечовешко... Извличането на изгода от потребностите на друг човек се заклеймява от всички закони - светски и Божии. Лишаването на работника от полагаемото му се възнаграждение е голямо престъпление; работодателят да се възձържа от промяна на трудовия договор в своя полза, т. е. от намаляване на заплатата на работника, защото трудовият човек по принцип е слаб и незащитен и защото неғовите осъкъдни средства - именно защото са осъкъдни -

трябва да се смятат за свещени; размерът на възнаграждението за положен труд работодателят не трябва да определя според изгодното нему правило „колкото има на джоб и на сърце“. От това следва, че трудовото възнаграждение е справедливо тогава, когато позволява на работника да набавя за себе си и за семейството си необходимите неща, т. е. трудовото възнаграждение се определя с оглед на потребностите на работника за нормален живот, а не с оглед на някакво изчисляване за набавяне на по-голяма печалба за работодателя. „Осъдително престъпление, предизвикващо небето, е измамата от страна на работодателя, който ощетява работника при определяне на трудовото му възнаграждение.“ И папата цитира апостол Яков: „Заплатата, която сте задържали от работниците... вика и виковете стигнаха до ушиите на Господ Саваот“ (5, 4). Спазването на взаимните задължения би допринесло за прекратяване на конфликтите между работодатели и работници. Църквата, ръководена от Христос, предлага поучения, посредством които между двете класи е възможно постигането на истинско приятелство.“

Вълнуващият проблем е от такова естество, че справедливото му разрешаване е възможно единствено с помощта на религията, на морала и солидарността. „Ако човечеството трябва да бъде излекувано, то ще постигне това единствено след завръщането си към живота и към християнските институции.“

След като отхвърли икономическия либерализъм, според който собственикът изпълнява ангажиментите си, щом като изплаща свободно съгласувано, но не и актуализирано труда възнаграждение; след като отхвърли социализма и абсурдната му теория за социално равенство, папа Лъв XIII апелира за намеса на държавата, която да съдейства за промяна на създалото се положение.

„Всъщност в случая какво бихме могли да очакваме от държавата? - питат папата. - Преди всичко нека уточним: държава не означава някакво правителство на даден народ, а всяко правителство, което се ръководи от законите на разума и от Божиите заповеди... Задължение на държавата е да съдейства за общия просперитет. Честността, законните порядъци и нравствеността като основа на семейството, изпълняването на религиозните обязаности, зачитането на справедливостта, справедливото разпределение на данъците, развитието на индустрията и търговията, процъфтяващото земеделие и други съставки от този род създават просперитета на един народ и могат да увеличават богатството.“

На стр. 7

Хоровете в Католическата апостолическа екзархия в София

1. Хор към катедралния храм „Успение Богородично“ в София

Хорът към катедралния храм „Успение Богородично“ в София има най-богатата дейност в екзархията. От самото съзвикване до днес съществува като четиригласна смесена формация. Освен в обичайната църковна практика хорът участва и в събития, които имат представителна функция, като различни чествания, визити на високопоставени духовници и др. Изпълнява основно литургична музика, но често по различни поводи извън богослужебната практика пее също хорови светски и народни песни.

Информация за „църковния хор“ се появява в дописките във вестник „Истина“ от 1929 г., като вероятно тогава се обособява и самостоятелен хор към катедралния храм „Успение Богородично“. В него участват певци от хора на Македонската католическа благотворителна лига и енорииши (Истина 1929/52). Създател и пръв диригент на хора е отец д-р Йероним Стамов.

И след създаването на многогласния смесен хор в енорията се запазва вече съществуващата едногласна източна певческа традиция. Певците псалти имат важна роля в литургията - те изпълняват специалните песнопения за празниците, а както се вижда от публикуваното във вестник „Енорийски възглас“, понякога изпълняват цялостно литургията. Това са били: Николай Георгиев, Атанас Диманов, Панайот Беловеждов, Никола Пройков, Никола Данайлов. В последните двадесет години псалт е Емануил Манолов. Традиция, запазена и в съвременността в храм „Успение Богородично“ в София, е изпълнението на вечерната в събота и преди големи празници с едногласно източно пеене.

Първият диригент на хора към катедралния храм „Успение Богородично“ е отец д-р Йероним Стамов, който го ръководи няколко години - от края на 20-те години до 1933 г. След него с ръководството на хора се заема Христо Кронев. От кратките дописки за Христо Кронев във вестник „Истина“ (1929/50, 52; 1931/39) се разбира, че е участвал като солист певец в музикални църковни изяви в края на 20-те и началото на 30-те години в западната католическа черква „Св. Йосиф“ в София. Взема активно участие и в дейността на католическото младежко дружество „Св. Станислав“ (Календар „Св. св. Кирил и Методий“ 1934:140). Диригентската му дейност не е отразена във вестник „Истина“.

Кондов е следващият ръководител на хора, който го поема в средата на 30-те години (Истина 1937/657). Днес първото му име не е известно. Присъства на няколко снимки

на хора от това време.

Никола Младенов е диригентът, който ръководи хора от края на 30-те до началото на 40-те години. Той сформира постоянен хоров състав, както и обогатява репертоара на хора. Голяма част от хористите, пели под негово ръководство, стават ядрото, около което се изгражда бъдещото развитие на хора. Това е и диригентът, от чието ръководство са запазени първите ръкописни хорови сборници. Никола Младенов е любител музикант, но ако

ров диригент и композитор Апостол Николаев-Струмски, като следващите повече от десет години бележат голям разцвет на хоровата и музикалната дейност в Екзархията. Той въвежда професионални порядки в организацията на хоровата дейност по отношение на репетициите, интерпретацията, нотните сборници, обогатяването на репертоара. Николаев-Струмски става главен диригент на хора, като в определени моменти го заместват Кирил Диманов, Августин Попников

(Енорийски възглас 1945/37, 38) и Трайчо Бабянчев (Енорийски възглас 1947/71).

След 1952 г. дейността на хора е почти преустановена. Остават много малко хористи, някои от тях поемат ръководството на пеенето - като Стефан Кацарова и Мария Пецева. Особено важна е заслугата на Мария Пецева (1926-2007 г.). Тя ръководи хора неуморно за един много дълъг период от време от около петдесет години, от 1956 г. до 2004 г. Нейното постоянство и всеотдайност спомагат музикалната традиция да не бъде прекъсната и забравена въпреки състава на хора и условията.

В периода 50-те - 80-те години с ръководството на хора се занимават и някои от свещениците: през 1953-55 г. отец Никола Радев; от края на 50-те до средата на 60-те години - отец Велик Вичев; от средата на 60-те до средата на 80-те години - отец Христо Пройков. От 1989 г. се възражда активната хорова дейност, увеличава се съставът на хора и се възстановяват голяма част от песнопенията в репертоара. След 2000 г. диригентската дейност се поема от Стефка Венкова и Ставри Ангелов.

От 1990 г. Люба Абрашева (р. 1936 г.), професионален музикант и пианист, започва да помага в хоровата дейност, като преписва и подрежда старите хорови сборници. Голяма нейна заслуга е възстановяването (по намерени партити по гласове) и включването в репертоара на забравени песнопения от времето на Николаев-Струмски. Въвежда изпълнения на инструментална музика. През 2006 г. Люба Абрашева прави цялостно подновяване на нотите на хор „Успение Богородично“, като освен сборници с песнопенията за литургията тя изготвя и сборници за празниците Рождество Христово и Възкресение Христово, записва и подрежда песнопенията за сватба и панихида.

Откъс от книгата „Музиката на Католическата църква от източен обред в България“, Стефка Венкова, Католическа апостолическа екзархия, 206 с., 2010.

Книга за музиката

Книгата на д-р Стефка Венкова „Музиката на Католическата църква от източен обред в България“ бе представена официално на 14 юни 2011 г. в зала Католическата апостолическа екзархия в София. Включена в поредицата „Приноси към историята на Католическата екзархия“, книгата изследва източнокатолическата музикална традиция в полето на културните взаимодействия между християнски Изток и Запад. Разглеждат се както историческите тенденции в нейното развитие, така и специфичните стилови особености. Книгата е отличена с ежегодната награда за музиколожко творчество на Съюза българските композитори „Книга на годината 2010“ в раздел „Музика и религия“.

Присъстваха Негово високопреосвещенство епископ Христо Пройков, апостолически екзарх, монс. Лучано Русо, съветник на Апостолическия нунций, архим. Благовест Вангелов, директор на в. „Истина - Veritas“, сестра Максимилиана Пройкова, настоятелка на Монашеската общност на сестрите евхаристинки, проф. д. изк. Александър Янакиев, дирек-

тор на Института за изследване на изкуствата при БАН като принос както към съвременното българско музикознание, така и към историята на Католическата църква от източен обред в България. Д-р Венкова благодари на всички, които са били съпричастни към нейната работа. Иван Теофилов, пръв участник в музикалната история на общността, направи мост във времето преди 1944 г. и съвременността. Представянето завърши с изпълнение на песнопения от източнокатолическата музика от хор „Тебе поем“ под диригентството на Стефка Венкова.

Испания Беатификация на епископ Палафокс, защитник на индианците

Църквата има за свой застъпник един нов блажен - испански епископ Хуан де Палафокс и Мендоса, защитник на индианците, кралски съветник, мистик и покровител на изкуствата. Церемонията по провъзграждането за блажен бе отслужена на 5 юни в катедралата на Ел Бурго де Осма (Испания) от кардинал Анджело Амато, префект на Конгрегацията за Делата на светците, представител на Светия отец.

„Съществуват елементи, които правят Палафокс пастир със съвременна значимост: напри-

мер, близостта му до бедните и отхвърлените, интересът му, почитта и защитата на местните жители, милосърдието и грижата за свещениците, пастирската му ревност да узнае и отклике на духовните и материалните нужди на своите вярващи, духът на молитва и евхаристично обожание, духът на умъртвяване и аскетизъм, неговата дълбока любов към Дева Мария и светата броеница“.

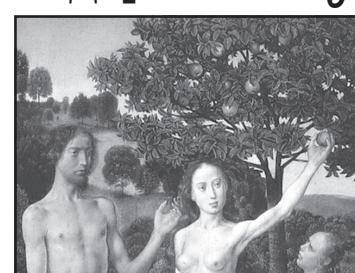
Блаженият Палафокс, който завършва живота си като епископ на испанската епархия на Осма, е и покровител на изкуст-

вата. На него се дължи построяването на катедралата на Пуебла и Палафоксианска библиотека, съхраняваща над пет хиляди тома в областта на науката и философията. Самият той е даровит писател; неговите писания са събрани в 15 тома, сред тях и личен духовен дневник с особена ценност, озаглавен „Вътрешен живот“, който съдържа - ден след ден - неговата духовна борба в стремежа „за изкореняване на зло и в насърчаването на това, кое то е свято и добро“.

Как яблката стана Дървото на доброто и на злото

Почти във всички изображения на Адам и Ева в рая Ева държи яблка в ръката си. По онова време в Ориента са били много повече разпространени други плодове: гроздето, смокинята, фирмата, маслината. В книгата „Битие“ се говори само за „дървата“, не специално за яблъките (Бит., 2, 9). Яблката се появява и става известна, защото при латинския превод на Библията от църковния писател Йероним през IV век се получава игра на думи. Латинската дума

„malum“ има две значения - яблъка и зло. Плодът на дървото помага да се познае доброто и злото, което право има само Бог (Бит., 2, 16-17; 3, 3). Така латинското „дърво за

познаване на доброто и злото“ (lignum sapientiae boni et malii) се оказа „яблъката“ (lignum malii). Според преданието, когато Адам захапал яблката, малко парче заседнало върху него и оттогава мъжете имат „адамова яблъка“.

А яблките, които някои народи слагат на коледната елха, са своеобразен реверанс към Адам и Ева, тъй като те имат на 24 декември „имен ден“.

Веска КОЧУМОВА

От стр. 3

винали близо до всеки мъж и жена в нужда. За нас, християните, самият Бог е източник на милосърдие и милосърдието се разбира не само като обща благотворителност, а като себераздаване, стигащо дори до саможертва в името на другите, следвайки примера на Иисус Христос.

Църквата продължава спасителната мисия на Христос във времето и пространството: тя иска да достигне до всеки човек, водена от загрижеността всеки да може да осъзнае, че нищо не може да ни отдели от любовта на Христос (виж Рим. 8, 35).

„Каритас“ - Интернационалис, се различава от другите социални организации, защото е църковен организъм, който споделя мисията на Църк-

Близо до всеки човек в нужда

вата. Това е нещото, което папите винаги са искали и което вашата генерална асамблея е призвана отново да потвърди. Трябва да се отбележи, че „Каритас“ - Интернационалис, е основно съставена от различните национални организации на „Каритас“. За разлика от многото други църковни институции и милосърдни асоциации, „Каритас“ има една отличителна черта - независимо от разнообразието на каноничните форми на националните организации всички те предлагат привилегирована помощ за епископите в тяхното пасторално служение на любовта. Това от своя страна води до определена църковна отговорност, а именно всяка организация да се остави да бъде ръководена от духовните пастири на Църквата. Тъй като „Каритас“ - Интернационалис, има универсален профил и канонично е публично юридическо лице, Светият престол също е отговорен да наблюдава и контролира дейността, за да гарантира, че е хуманитарна и милосърдна дейност, както и съдържанието на документите на „Каритас“ да са напълно в съгласие с Апостолическия престол и поучителната власт на Църквата и че те са

администрирани по един компетентен и прозрачен начин. Тази отличителна идентичност остава силата на „Каритас“ - Интернационалис, и това е, което я прави уникатно ефективна.

Също така бих искал да подчертая, че мисията ви позволява да играете важна роля в международен план. Опитът, който сте събрали в тези години, ви е научил да бъдете защитници в рамките на международната общност на правилното антропологично виждане, подхранено от католическото учение, и на нейните усилия да защитава достойнството на всеки човешки живот. Без една трансцендентна основа, без присъствието на Бог Творец, без признание на вечния живот ние рискуваме да станем жертва на вредни идеологии. Всичко, което казвате и правите, свидетелството на вашия живот и дейности, е важно и допринася за развитието на цялостното благо на човешката личност. „Каритас“ - Интернационалис, е организация, съпричастна към наследстване на общението между Универсалната църква и местните Църкви, както и на общението между всички вярващи в изпълняване на

милосърдни дела, като в същото време тя е призвана да допринесе за разпространяване на посланието на Църквата в политически и социалния живот на международно ниво. В политическата сфера - и във всички тези области, които пряко засягат живота на бедните - вярващите и особено миряните разполагат с голяма свобода на действие. Никой все пак не може да претендира да говори „официално“ от името на всички вярващи или всички католици по въпроси, свободно отворени за дискусия (срв. Gaudium et Spes, 43, 88). От друга страна, всички католици и всички мъже и жени са призовани да действат с прецистена съвест и щедри сърца в решително наследстване на тези ценности, които често наричам „неоспорими“. „Каритас“ - Интернационалис, по този начин е призвана да работи за обръщането на сърцата на хората - да се отворят към всички наши братя и сестри, така че всеки, при пълно зачитане на неговата собствена свобода и в пълно съгласие с неговите лични отговорности, да може винаги и навсякъде да работи за общото благо, щедро дарявайки най-доброто от себе си в ус-

луга на своите братя и сестри, особено на тези в най-голямата нужда.

Следователно в рамките на тази широка перспектива, както и в тясно сътрудничество с духовните пастири на Църквата, които в крайна сметка са отговорни за свидетелството на милосърдната любов (срв. Deus Caritas Est, 32), националните организации на „Каритас“ са призовани да продължат своята жизненоважна дейност да свидетелстват за тайната на живителната и преобразяваща Божия любов, проявлена чрез Иисус Христос. Същото се отнася и за „Каритас“ - Интернационалис, която, можете да бъдете сигурни, ще продължава да се радва на помощта и подкрепата на Светия престол - най-вече чрез компетентната подкрепа на Папския съвет Cor Unum в стремежа си да изпълнява своите функции.

Съкпи приятели, както повроявам тези мисли за ваш размисъл, аз още веднъж ви благодаря за щедрите усилия в услуга на нашите братя и сестри в нужда. На вас, вашите колеги и на всички ангажирани в голямата мрежа от католически благотворителни организации аз сърдечно предавам място апостолически благослов като залог за сила и мир в Господ.

Зала „Clementine“, петък, 27 май 2011 г.

3 Енциклика Rerum Novarum

От стр. 5

вото на гражданините... По този начин държавата съдейства в голяма степен за подобряване на материалното състояние на работническата класа. Това тя ще стори с цялата сила на своето право и без да се опасява от упреци за вмешателство, тъй като по силата на поверената й власт е длъжна да служи на общото благо... Във всички общества... бедните съставляват мнозинството на граждани. Би било неразумно държавната власт да се грижи за една класа и да пренебрегва друга. Задължение на държавата е да взима необходимите мерки и да закрия живота и интересите на работническата класа. Ако не изпълнява това свое задължение, тя наруши споредливостта, на която всеки гражданин има право... Ръководителите на държавата чрез цялостна система от закони и институции са длъжни да осигуряват в обществото да цари ред и споредливост... В добре устроено общество съществуват възможности за известно изобилие на блага, „чиято употреба е проява на благонравие“ (Свети Тома Авински). Всички тези блага, обилни и необходими, произтичат от труда на работника - селскостопански или фабричен; нещо повече, трудът е по-плодотвор-

рен и по-ефикасен, когато е оценен честно, и без страх бихме заявили, че е в състояние да осигурява на народите желания просперитет. Следователно споредливостта изисква държавата да съдейства работнику да получава подходяща част от благата, които доставя на обществото, за да може да живее с по-малко грижи и лишения. Това благоразположение ще е от обща полза, тъй като за самата нация е важно трудещите се, които създават тъй необходимите материали блага, да не се борят с нищетата... Такова е поучението на философията и на християнската вяра.“

„За обществото е важно навсякъде животът да противча в порядък и мир. Семейството да бъде изградено върху Божиите заповеди; религията да е на почит, а изискванията - изпълнявани; споредливостта - безусловно спазвана и никоя класа да не потъпква безнаказано друга класа; нравите - лични и обществени - да не са погазвани; поколенията да израстват здрави и способни да бъдат опора и ако се наложи, защита на родината.“ Освен това, ако работниците преустановят работа и преминат в стачка, ако се погазват религиозните им права и им се пречи да изпълняват религиозните си обязаности, ако семействата се рушат, ако секуларни изяви накърняват морала сред работниците, ако работодателите подлагат работниците на нечовешки условия на труд и накърняват човешкото им достойнство, в тези случаи Светият отец призовава държавата „безуслов-

но да прилага силата и авторитета на законите, които не трябва да надвишават необходимото за изправяне на нарушенията и прекратяване на опасностите“.

„Държавата е длъжна да защиства със силата на закона правата на всички граждани. Но изпълнявайки това си задължение, тя трябва да се грижи по особен начин за беззащитните и бедните. Богатите изграждат от богатството си защитен вал и по-рядко прибягват до закрила от страна на държавата. Бедните, напротив, незащитени от богатство, разчитат единствено на държавата. Следователно тя от своя страна е длъжна да проявява по-специални грижи и внимание към работещите, които общо взето принадлежат към класата на бедните...“

Що се отнася до работника, тя по никакъв начин не ще престане да изпълнява повечерата й мисия, а тя ще бъде по-ползотворна, ако се освеществява в условия на свобода. Ние желаем, отбележва Светият отец, това да бъде разбрано от тези, чиято мисия е да бдят за общото благо.“

В заключение папа Лъв XIII изтиква убедително, че „вълнуващият в настояще време проблем - участта на работни-

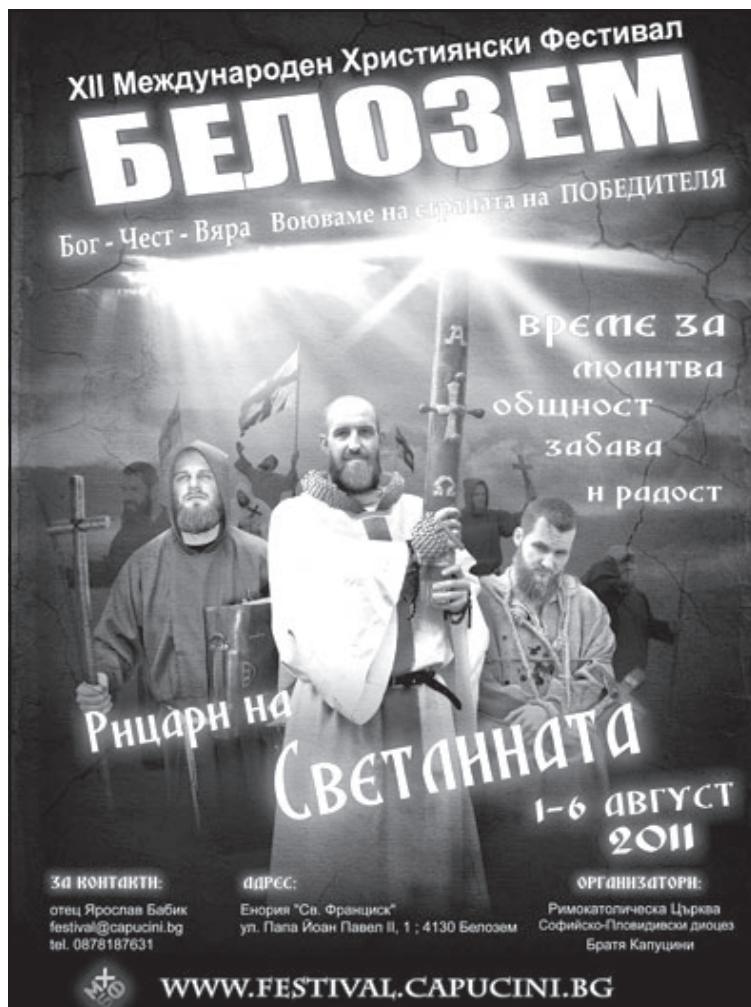
ни и от двете социални класи, които чрез взаимно договаряне и с посредничеството на синдикатите „могат честно да открият пътя, водещ към повишаване на жизненото равнище на работническата класа. С оглед на подобна възможност папата поздравява тези работодатели, чеда на Католическата църква, които съгласуват усилията си за справедливото уреждане на взаимоотношенията между работодатели и работници, за поддържане на поетите задължения и на евангелските повеления, тъй като именно те изграждат у човека чувството за умереност и осъждат всякакви насилия, като същевременно поддържат между народите и между отделните тъй различни обществени слоеве разбирателство и съгласие. И понеже религията единствена е в състояние да изкорени злото, нека всички помнят, че първото условие, което трябва да бъде спазвано, е възстановяването на християнските нрави. Без тях дори най-ефикасните, вдъхновени от човешкото благородуване на ненаситната си алчност.“

„Що се отнася до Църквата, тя по никакъв начин не ще престане да изпълнява повечерата й мисия, а тя ще бъде по-ползотворна, ако се освеществява в условия на свобода. Ние желаем, отбележва Светият отец, това да бъде разбрано от тези, чиято мисия е да бдят за общото благо.“

Финалният акорд на симфонията, известната Rerum Novarum, посветена на работническата класа и нейните житейски тежнения в условията на капитализма, звучи като панацея, дългоочаквана и посрещната с възторжени аплодисменти от милиони работници и честни хора по света.

Наблюдател

Едате, младежи, на Международния християнски фестивал В Белозем

Бих искала да споделя с вас епизод от живота си, който години наред се е повтарял и ми е носел само приятни емоции, нови запознанства, неописуемо вълнение и духовна обнова. Говоря за християнския младежки фестивал в Белозем, протичащ в рамките на седем летни дни през август и събиращ участници от католическите енории в България и гости от чужбина. Инициатори и организатори на това празнично събитие са отците капуцини. Те разработиха формата на фестиваля, чийто идеен замисъл е да разкрие как Свети Дух действа във всеки от нас.

Бях там от самото начало. Спомням си, че очаквахме фестиваля с нетърпение. Това беше нещо ново и интересно както за нас, младежите, така и за всички енории. Бяхме обзети от оживление и възторг. Очите ни се смееха някак особено, а всичко наколо подсказваше, че ще има празник: домовете ни, които отвориха врати за пристигащите участници; улиците, които бяха почистени и украсени с плакати, флагове и платна. Дойде и така очакваният ден. Енория „Свети Франциск“ посрещна гостите си и с липтургичен поздрав отбелаязала началото на фестиваля. Програмата бе умело балансирана - имаше време и за беседи, и за купон. Денят започваше с молитва и продължаваше с конференция на определена тема. После по групи се срещахме в двора на черквата и размишлявахме върху различни пасажи от завета. В 12,00

ч. Бог ни канеше на трапезата си. След кратка обедна почивка имахме занимателни „workshops“, в които научавахме разни интересни неща от сферата на изкуството. От 20,00 ч. сцената на амфитеатъра закипяваща от музика, танци и театрални постановки. Те бяха съобразени със съответната тема на фестиваля и се бореха за първото място, като изборът често затрудняваше подбраното жури.

Невъзможно е само с няколко щрихи да предам атмосферата и очарованието на едно такова необикновено духовно изживяване. Емоциите около подготовката, изявите и въобще около всичко, свързано с фестиваля, бяха невероятно зареждащи и ободряващи. Спомените, които още живеят у мен, ме карат да се усмихвам и вълнувам. Понякога се прокрадват и нотки на носталгия по онези сълнчеви, весели и одухотворени дни. Не съм сигурна, че по време на фестивалите, в които съм участвала, съм оствъзвавала какво точно ми се случва. Но днес, от дистанцията на времето, когато съм малко по-зряла и мъдра отпреди, оценявам какъв щастлив шанс съм имала да бъда част от нещо толкова красиво и обогатяващо. За мен това е благословия и до края на живота си ще благодаря на Бог за нея. Сега, когато вече съм майка, силно се надявам и моето дете да се радва на такава благодат някой ден. Сърдечно го пожелавам на всички деца и младежи по света, защото такова едно тържество в чест на Свети Дух може да направи човека у теб по-добър и да те срещне с най-верния другар, да те срещне с Исус. А животът с Исус е живот, пълен с чудеса!

Жана от Белозем

150 години от мисията на капуцините в България

С този възглас на старозаветния псалмописец всички ние, тук събрани, и всички католици от Софийско-Пловдивската епархия изразяваме радостта и признателността си към Всемогущия и Всемилостив Бог, който преди 170 години изпълни обещанието си: „Non deuelinquit vos orphanos“ (Няма да ви оставя сираци, Ин., 14, 18), като проводи благовестители - Малките братя капуцини, щото нашите прародители и родители да съхранят вярата и принадлежността си към светата Католическа църква.

А бе време, когато след отзоваването или по-точно казано след изгонването на отците редемптористи, предназначено от интригите на гръцкото духовенство с неприкрити аспирации за привличане в лохото на православието на неукрепната в католическата вяра население на Филибе града и околните села, мисията на католическите благовестители щеше да прелисти последната страница от своята мисия в Румелийския вилае.

Но на 21 март 1841 г. отците капуцини Андреа Канова, Венченко Онуфрий и брат Теодоро, италианци, пристигат в града на тепетата и откриват първата в България мисия на Малките братя капуцини. Още през следващата година към тях се присъединяват и други техни събрата. Ще спомена по едно име на капуцин мисионер от различна националност, за да подчертая универсалния облик на Римската църква, естествено и на ордена на Малките братя капуцини: отците Тимоей - италианец, Козма Вики - швейцарец, Фортунат Хелвегер - немец, Франциск-Мария Тири - люксембургец, Бурхард - баварец, Лаврентий Лудвик - чех, Франциск-Ксаверий Нюе - французин, Бонавентура Вандерборн - холандец, Алберг Егер - австриец, Венцеслав Абрам - словенец. Мисията в България се вписва в общия мисионерски подем, характерен за Католическата църква през XIX в. Освен в България мисии са открити в Етиопия и Египет (1846), в Чили (1848), по атлантическото крайбрежие на Бразилия (1860), а до края на века - и в Индия, Мадагаскар, Чад, Джибути и т. н. Така се събдва казаното от псалмописеца: „Няма език и наречие, където не би се чул техният глас. Техният звук се носи по цялата земя и техните думи - до краищата на вселената“ (Пс., 18, 1-7). Не споменавам Османската империя, защото още през XVII и XVIII в. отците капуцини откриват мисии със строителство на черкви, училища, семинари в Истанбул, Смирна, Трабзон и в други градове, обслужващи левантинците, поданици на сultана. През XIX в. и в началото на XX в. в някои от тези мисии срещаме и български имена. Например в гр. Трабзон, в Източен Анадол - на брега на Черно море, където отец Григорий Гайдаджийски е енорийски свещеник.

Резонно възниква въпросът - защо в случая са повикани именно отците капуцини? Въпросът не е с повишена трудност, тъй като отговорът от викове е в основата на успехите в апостолата на Малките братя капуцини. Тяхната скромност и тяхната прякора ги определят за подходящи изпъл-

нители на Божия промисъл. Не за протокола - серафичният отец свети Франциск ги представи на папа Инокентий III като най-малките братя - „Fratres minores“. Продължението на отговора обаче е твърде възможно да прозвучи несериозно, но пък има своето обяснение, ако приемем наложилата се необходимост при пожар първи повикани да са пожарникарите. А какъв по-страшен пожар през 1841 г. от този, който след изгонването на отците редемптористи заплашваше да изпепели вратата на чедата на Католическата църква в Южна България? И пожарникарите пристигнаха точно на време и на точното място. Ще припомня, че духовните сино-

А тя, харизмата, е вездесъща през вековете при всякакви исторически превратности и по всички географски ширини. Тъй че както вчера, така и днес, а имаме всички основания да считаме, че и до края на вековете тази харизма, която е божествен дар в полза на общото благо и движател на капуцинския апостолат, ще действа закодирана в самата същност на францисканска духовност.

Позволете ми да направя опит да декодирам францисканска, т. е. на Малките братя капуцини харизма и да потърся нейните измерения в България през изминалите 170 години.

Тази харизма е основана

„Laudate Dominum

omnes gentes, Laudate eum omnes populi, quoniam magna est super nos misericordia ejus“ (Хвалете Господа всички народи, възхвалявайте Го всички племена, защото Неговата милост към нас е велика. Пс. 116, 1-2).

ве на свети Франциск първи в света създадоха организирана противопожарна команда в Париж и първи поеха нейните задължения. Освен това същите тези следовници на свети Франциск усвоиха от него трудната професия на възстановители и строители на черкви, манастири, параклиси, семинари, училища, болници и т. н. А каква по-грозяща опасност от тази, която през 1841 г. застрашаваше Христовата църква да рухне след изгонването на духовните чеда на свети Алфонс Лигуорски (1696-1787)? Тъй че отците капуцини пристигнаха точно навреме и на точното място, поради което не без основание бихме могли да ги причислим според съвременната терминология към екипите на министерство на извънредните ситуации. И още един казус, решен много години по-късно с тяхна намеса, което говори за традиция в харизматичната им дейност. След 1989 г., след рухването на позорната Берлинска стена, обезкръвеното от богоборческия комунистически режим католическо духовенство в Софийско-Пловдивската епархия с искрена францисканска благодарност прие от братска Полша екипи за бързо реагиране при извънредни ситуации. Някой да е бил изненадан? Не познавам такъв, освен ако е някой от онези, които прибръзано погребаха Църквата, защото забравиха кой е основателят ѝ. А Той я съгради на камък и въпреки че през вековете многоократно я валяха дъждове, многократно я заливаха реки, духаха ветрове, а и прорoci всяка предсказаха гибелта ѝ, тя не рухна, защото беше основана на камък (вж Мт., 7, 25). Наистина не познавам такъв, освен ако е някой от онези, които прибръзано я погребаха, защото не познаваха и азбуката на францисканска харизма.

Причините за задействане на поредната съставка в харизмата на отците капуцини - строителството на черкви - откриваме в доклад до Конгрегацията за разпространение на вярата. В него отец Андреа Канова отбелязва, че на мястото (цитирам) „на незначителните малки и тъмни, неугледни и с голи стени черкви, повече пригодни за обори на животни, отколкото за храмове, където трябва да бъде прославен Царят на небето и земята“, се изграждат нови черкви: през 1844 г. в селата Давудджово и Балтаджий, през 1856 г. в селата Селджиково, през 1857 г. в селата Кальчлий и Герен. Ще припомня, че от 1845 г., когато е основано село Герен, богослужението се извършва в опожарената от турците през 1850 г. плевня.

Иван ТЕОФИЛОВ

Доклад, изнесен на 23 май в конкатегралата „Свети Йосиф“ в София на честването на 170-годишнината от основаването на мисията на Малките братя капуцини в България

(Следва)

Когато Бог ти говори - слушай!

В Стария завет Бог често се е обръщал към Своя избран народ с думите: „Слушай, Израилю!“ (Втор., 6, 4), но невинаги с пълен успех. Соломон, синът на цар Давид, иска от Бог едно сърце, способно да слуша, т.е. едно „разумно сърце..., за да различава що е добро и що е зло“ (3 Цар., 3, 9). Бог чува молитвата му (виж 3 Цар., 3, 10-14), тъй като знае, че това, което Соломон иска, е добре за него. Поканата, която Бог отправя към всеки от нас, е актуална и днес. Иисус ни отправя същата покана, казвайки: „Поучете се от Мене, защото съм кротък и смирен по сърце“ (Мт., 11, 29). Често ние сме разсечени или пък глухи за тази покана. А Бог ни говори открай време. Той ни говори чрез Стария и Новия завет. Светото писание е живо. Бог говори дълбоко в сърцето ни. Бог ни говори посредством творението - с всичко, което става около нас, с всичко, което ни засяга.

За да стане ухото на сърцето ни способно да слуша и да приема Бог, ние можем да последваме примера на Дева Мария - жената, която първа безрезервно повярва в Бог. Тя е тази, която винаги е била на разположение да приеме Божието слово в сърцето си. Тя е тази, която получи животот и вечно Слово на Бог. Още преди да зачене Божието слово в утробата си, тя вече Го бе приела в „разумното“ си сърце.

Голямо премеждие за духовния живот са лошият на-

вик, рутината, еснафщината, всичко, което се прави без сърце, без любов, без вяра, без надежда за духовно развитие. Да се оставим да бъдем водени от примера на Дева Мария не е загубено време. Следвайки в училището на Богородица, това е едно пробуждане за живота, едно превъзграждане на радостта, едно върщане към Бог, към извора на живота, от който ние непрекъснато се нуждаем. Пиейки от извора на вечния живот, сърцето остава младо или пък става такова, така че да може да носи светлина, смелост, доблест, чистота и радост. Пламенността към благочестиви дела на група хора, на едно семейство или на една общност се изгражда върху щедростта на всеки. Въздействието им - било то добро или лошо - се разпростира както в Църквата, така и в целия свят. Ако съм човек, който е слабо ентузиазиран в добриите си дела и човек, който не обича с жар - както той самият е обикнат - то Църквата страда. Когато Дева Мария е с нас, ние виждаме, че тя е извор на единство и безкрайна щедрост, която се предава върху всички. Богородица е заедно с учениците както в горницата в деня Петдесетница (Деян., 1, 13-14), така и с първите християнски общности. Св. ап. Лука ни казва: „Когато настана ден Петдесетница, те всички в единомислие бяха заедно“ (Деян., 2, 1). После казва, допълвайки: „Множеството повярвали имаха ед-

но сърце и една душа“ (Деян., 4,32).

Света Богородица е пътят, по който Синът Божи е стигнал до нас. Ако наистина искашме да срещнем Христос, то е в наша попза да тръгнем по този път. Без „Да“ (виж Лк., 1, 38) на Дева Мария ние нямаше да имаме Въплъщението, Рождеството, Пасхата, Възнесението, Петдесетницата, Евхаристията и Църквата. Нашият свят щеше да бъде без сърце и без душа. Без „Да“ на Дева Мария нямаше да започне спасението на човешкия род. Бог така пожела и света Дева Мария изпълни Неговата воля. Света Богородица е неразделима от сина си. Тя присъства в пещерата, където Иисус е роден (виж Лк., 2, 7), посреща пастирите (виж Лк., 2, 16) и мъдреци (виж Мт., 2, 11), представя своя син в храма (Лк., 2, 22-23), намесва се в сватбата в Кана Галилейска (виж Йн., 2, 1-5), стои под кръста (виж Йн., 19, 25), в деня Петдесетница заедно с учениците е в горницата за спизането на Свети Дух и раждането на Църквата (Деян., 2, 41). Едва ли бихме могли да намерим жена по-храбра от тази, която прие да стане майка на Месията, чийто трон е окървавеният Кръст!

Божията майка е винаги с нас независимо от времето, препятствията, изкушенията и всички други изпитания, които ни съпътстват. Мария е с нас както в трудните моменти, така и в сълънчевите дни на живота ни. Пътят на съвършенството вина-

ги преминава през кръста на страданието, за да стигне до Пасхата. Няма Пасха без мъченчество. Иисус Христос обича майка Си и затова желает и ние да я обичаме. Иисус има сърце и това е тази голяма любов, която Го отведе чак до кръста и до Евхаристията. Иисус иска и ние да имаме сърце, за да можем да обичаме така, както Той обича.

В своето Правило свети Бенедикт (съпокровител на Европа) изиска от своите монаси да „не предпочитат нищо пред любовта на Христос“. И завършва Правилото със следните думи: „...да не предпочитат абсолютно нищо пред Христос“. В проповед за празника на светите апостоли Петър и Павел свети Бернард от Клерво иска от своите монаси „да се научат да обичат и да бъдат обичани [от другите]“. Няма по-голяма любов от тази, която ни учи да се обичаме с милосърдие. Състрадателността е дар Божи. Състрадателността е любовта на Иисусовото сърце. Любовта е едно голямо сърце. Без това сърце никой не може да стигне до Отца. Синът Божи, Богочовекът е единственият посредник между нас и Отца. Сам и Той ни го казва: „Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене“ (Йн., 14, 6). Иисус не задържа сърцата за Себе Си, а ги отваря за Своя Отец, като ги въвежда в Света Троица. Света Богородица действа по същия начин. Тя е директният път, чрез който ние по най-лесния начин стигаме до Иисус,

а чрез Иисус отиваме и при Отца, и в Света Троица. Дева Мария прави всичко възможно, за да опознаем и обикнем Иисус. Тя е мост на единство между Иисус и всички свои осиновени деца. Посредничеството на Христос е безкрайно и универсално. В него нищо не може да бъде нито внесено, нито взето. Посредничеството на Божията Майка не е паралелно посредничество или пък заместване, а участие в посредничеството на Христос.

Крайната цел на сътворението е да извести Божията слава. В сътворения свят човек трябва да открие следите на могъществото, мъдростта и добрината на Твореца. Та нали чрез устата на човека „небесата проповядват славата на Бога“ (Пс., 18, 1). За всички хора целта трябва да е една и съща, независимо че пътищата, които водят към нея, са различни. Всички трябва да се срещнем в една и съща родина. Свети Бенедикт започва своето Правило с думата: „Слушай!“ Той иска да изгради едно училище, където човек да се научи да слуша Господ, да разпознава Неговата воля и да съобразява действията си с Бог. Целта на Правилото е ясна: „...във всяко да бъде прославен Бог“. За да разпознаваме правилно гласа на Господ, на помощ идва Света Богородица, която ни научи да казваме „Да“ на Бог и прави така, че да направим от живота си едно щастливо „Душата ми величае Господа“. **Отец Йоан-Милен НАЙДЕНOV**

Един празник - много поводи

От стр. 1

всяко село има големи краси-ви храмове и многобройни свещеници. Тук, в града, при липса на такива, те са принудени не по свое желание да прекъснат своите традиции. Получава се така, че цели поколения израстват, без да са кръстени и венчани, без да са получили последно причастие.

И така е чак допреди седемнадесет години (1994 г.), когато под ръководството на отец Йосиф Минчев се организира първата сбирка, учредява се комитет на името на Петър Парчевич и започва кампания за построяване на католически храм в града.

Първите литургии, водени от отец Ремо Гамбакорта, енорийски свещеник в с. Малчик, се провеждат в частни домове, клубове и други случајно осигурени места. Обстоятелствата налагат закупуването на помещения, които се приспособяват за отслужване на литургия. Идва и постоянно свещеник - отец Анжело Джорджета от Италия. За всички обаче е ясно, че това е временно разрешение на въпроса, защото параклисът не отговаря на нарасналите нужди.

Най-после на 13 май 2001 г. най-тържествено, в присъствието на много гости от цялата страна, на местни управници и енориращи епископ Петко Христов прави първата копка на бъдещия храм и манастир към него. Започването на такова ма-

щабно строителство е подвиг и предизвикателство, като се имат предвид не-прекъснатото търсене на средства за градежа, годините на кризи и ред други трудности, които неминуемо съпътстват та-

къв огромен строеж. Ние трябва да бъдем особено благодарни на тези, които дадоха всичко от себе си - сили, спокойствие, дори здравето си, за осъществяването на тази мечта - собствен храм. Ще спомена имената на някои от тях - епископ Петко Христов, отец Анджело Джорджета, отец Станислав Жемински - настоящ юбилей на отец Асен Генов, който понастоящем служи в плевенската черква, и 60-годишен юбилей на отец Йосиф Йонков от с. Ореш - и двамата ученици на блажения Евгений Босилков и може би последни негови съвременници, които го помнят и знаят. Да не забравяме и отец Станислав Же-

на малкото селце Фатима в Португалия, от май до октомври Дева Мария се явява шест пъти пред три малки овчарчета. Явява се като „прелестна светлина“, „сияйно кълбо“ и казва на слизаните деца, че е Божията майка. Тя им разкрива въпроси от голяма важност, отнасящи се за цялото човечество.

На 13 май 2011 г. плевенските католици отбелаяха не само патронния си празник, а и десетгодишнината на своята черква. По Божията воля тези събития съвпаднаха и с други две: 60 години свещенички юбилей на отец Асен Генов, който понастоящем служи в плевенската черква, и 60-годишен юбилей на отец Йосиф Йонков от с. Ореш - и двамата ученици на блажения Евгений Босилков и може би последни негови съвременници, които го помнят и знаят. Да не забравяме и отец Станислав Же-

мински, който на 26 май т. г. отбелаяза 10 години от своето ръкополагане за свещеник.

На празничната литургия присъстваха много гости - папският нунций архиепископ Януш Болонек, епископ Петко Христов, отец Евгени от гр. Раковски, отец Койчо от Бърдарски геран, отец Павел от Белене, отец Страхил от В. Търново, отец Енцо от Ореш и отец Йосиф Йонков.

В своето вълнуващо слово папският нунций се обръща към Негово високопреосвещенство монс. П. Христов, към енорийския свещеник Станислав Жемински, към своите братя и сестри - мирски свещеници и монахини, към всички присъстващи, поздравявайки ги по случай голямия празник. Той говори за божественото майчинство на Мария, наричайки я Богородица - майка на Иисус Христос - Бог и човек в една Божествена личност. За спомен от днешния празник той подари на енорийския свещеник отец Станислав Жемински, към своите братя и сестри - мирски свещеници и монахини, към всички присъстващи, поздравявайки ги по случай голямия празник. Той говори за божественото майчинство на Мария, наричайки я Богородица - майка на Иисус Христос - Бог и човек в една Божествена личност. За спомен от днешния празник той подари на енорийския свещеник отец Станислав Жемински, към своите братя и сестри - мирски свещеници и монахини, към всички присъстващи, поздравявайки ги по случай голямия празник.

Празничното богослужение бе съпроводено с музикално изпълнение на местния хор и с участиято на младежи от Белене. Черквата едва побираше желаещите да присъстват на особено тържествената литургия. Освен местните енориращи гости имаше и от Асеново, Белене, гр. Раковски и други места. Тържеството бе великолепно организирано, храмът - украсен, атмосферата - празнична. Особено впечатление произвеждаше изкусто изработеното от живи цветя пано пред олтара. То изобразяваше знамето на

Ватикан, знамето на Дева Мария и знамето на Полша, родината на блажения Йоан-Павел II, чийто портрет бе поставен в центъра на паното. На шествието с дарове децата поднесоха хляб, вино, плодове, цветя, библия и броеница, които монс. Петко прие с подобаваща тържественост.

В своето заключително слово отец Станислав благодари на гостите, които са удостоили с присъствието си нашето тържество, на всички, взели участие в неговата подготовка и организация, на всички присъстващи.

Официалната част завърши, но празникът продължи и след това. Гостите от Белене изнесоха импровизиран концерт пред централния вход на черквата, започвайки с „Многая лята“. Те изпяха близо десетина песни. Пееха почти професионално, с въодушевление, макар че повечето от тях бяха възрастни хора. Жена от хора каза, че пее вече 60 години, но годините не я личаха. Вярата, Църквата и песента я бяха съхранили. Благодарим им!

Този празник бе не само на Църквата, а и на душата. Присъствищите дълго ще го помнят и този спомен ще им носи радост, вяра, упование и надежда.

Дай, Боже, повече такива празници в човешкия живот!

Рени ИГНАТОВА

**(Продължава
от минния брой)**

Беатификационният процес включва два етапа. Първият се проведе в Краков (Полша), където Карол Войтила е изпълнявал функциите на свещеник, професор, епископ и кардинал. Втората фаза на процеса беше свързана с Рим, тъй като папата е епископ на Вечния град и следователно наследник на свети Петър и наместник на Иисус Христос на земята. Бяха изслушани под клетва много свидетели. От техните показания и признания ясно следва, че Божият слуга Йоан-Павел II е практикувал в своя живот в изключителен степен богословските добродетели - вяра, надежда и любов; главните добродетели - благоразумие, справедливост, смелост и въздържание, а така също целомъдрение, бедност и послушание. Тези десет християнски добродетели представляват крепката основа на светостта на човека, който живя в постоянно общение с Триединия Бог. Той беше преизпълен с Бог и озаряваше другите с Божията светлина. Живя наистина като Свят отец.

За римската Конгрегация за делата на светците обаче не е достатъчна *fama sanctitatis*, тоест само увереност в светостта на кандидата за олтара. Необходима е освен това *fama signorum*, тоест увереност в благодатите и чудесата, извършени от Бог чрез застъпничеството на Божия слу-

Рупор, от който се разнася гласът на Свети Дух

га. Лекарите, богословите, кардиналите и самият папа Бенедикт XVI признаха като несъмнено чудото на изцелението от болестта на Паркинсон на френската монахиня Мари-Симон Пиер Норман. За нейното изцеление се е молила цялата монашеска общност на болната. Сутринта на 3 юни 2005 г., тоест два месеца след смъртта на Йоан-Павел II, неизлечимо болната сестра се събужда напълно здрава. Нейното изцеление от болестта на Паркинсон е признато след дълги изследвания за чудотворно, тъй като е настъпило внезапно, било е цялостно и е необратимо (*instantaneo, totale e irreversibile*). Трябва да добавим, че във ведомството, отговарящо за беатификацията, постоянно пристигат нови заявления за получени благодати и изцеления чрез посредничеството на Йоан-Павел II.

Понеже Светият престол оценява високо ролята на средствата за масова информация, за този велик папа беше открита също и страница във Facebook, в която вече има хиляди положителни изказвания. Тази страница беше създадена в сътрудничество с Ватиканското радио и телевизия (Radio Vaticana) и е Centro Televisio Vaticano) и с Папския съвет за социални комуникации. След това беше открит нов канал на You tube, посветен на въпросите на беатификацията. Преди всичко за да се даде възможност да се види образът на Йоан-Павел II и да се чуе гласът му на различни езици - както по

време на многобройните му апостолически пътувания, така и когато е бил във Ватикан.

Непременно трябва да добавим, че тържеството на беатификарирането се предхожда от разнообразни инициативи, предприемани в цялата Църква - индивидуални и общи молитви, деветници, евхаристични служения, обръщения и пастирски послания.

Достоен за отбележване е фактът, че Йоан-Павел II е обявен за блажен едва шест години след смъртта си.

Прославата на светостта

Когато говорих за процеса на провъзгласяване за блажен, отбелязах, че Божият слуга Йоан-Павел II практикува християнските добродетели в изключителна степен. Просто живееше и действаше свято. Беше Христов свидетел още от ранната си младост, отговаряйки на призыва на Господ, независимо от немалките трудности през годините на страшната война и диктатурата на тоталитарния режим - отначало на хитлеристия, а след това на комунистическия. Въпреки всичко вървеше вярно след Христос като свещеник и епископ в Краков и като папа в Рим. Беше наистина *alter Christus*, другият Христос - Добрият пастър, Който обича своите овце повече от всичко. За вярващите и за всички хора с добра воля беше знак на надеждата, полагана в Бог. Умееше да сподели своя богат вътрешен живот. Оказа се пророк на смелите начинания и постижения в

името на справедливостта и мира. Беше „слуга на слугите Божии“, съпричастен на човешката нищета и слабост. Умееше да прощава на злодеите и неприятелите. Здрав и болен, не забравяше радостта, а човешкия живот обръщаше с най-голямо уважение от зачатието в майчината утроба, та до неговия естествен край. Заклеймяваше противозачатъчните, аборт, евтаназията и използването на човешки ембриони.

Йоан-Павел II смяташе молитвата за най-важната дейност измежду различните занятия през папския ден. Молитвата и мистичната връзка с Господ му бяха опора, за да носи бремето на понтификата, бреме, непосилно за човека.

При изпълнението на свое то пасторално служение той проявява необикновена мисионерски жар. Възвестява Евангелието на почти всички народи. Запази правоверност в проповядването на основите на вярата и нравствеността. Макар че не провъзгласи нито една догма, неговото учение представлява пример за превъзходно инкултуриране на Евангелието в наше време. В своята проповед остана уверен на призыва, който отпари към света в самото начало на понтификата: „Не бойте се! Отворете, отворете широко вратите за Христос!“ Отворете за Неговата спасителна власт границите на държавите, на стопанските и политическите системи, на широките

культурни области, цивилизации, развитие. Не бойте се! (22 октомври 1978 г.)

Беше необикновено търпелив и мъжествен в страданието. След покушението върху живота му (13 май 1981 г.) Йоан-Павел II прекара много седмици в римската болница „Джемели“, която шеговито нарече „третият Ватикан“. „Първи Ватикан“ беше папският дворец, а „втори Ватикан“ - лятната папска резиденция в Кастелгандолфо. След 2000 г. той все по-често боледуваше. Въсъщност той беше вече старец, обременен от възрастта и физическата немощ. Беше навършил осемдесет години. Здравето му постоянно се влошаваше. Движеше се много трудно. Човекът, който никога на воля беше ходил по планините и беше карал ски, вече не можеше да ходи със собствени сили. Накрая загуби гласа си. Един церемониер от службата, отговаряща за папските литургии, който беше съпроводжал блажения по време на посещението му в Богородичното светилище в Лурд, ми разказа следното: „Видях, че папата много страда и го попитах какво го боли. Отговори: „Всичко.“ Йоан-Павел II никога не се срамуваше да показва своите немощи; когато вече не можеше да ходи из градините в Кастелгандолфо, започна да се разхожда на количка.

**Архиепископ
Януш БОЛОНЕК,
апостолически пунций
в България и Македония
(Следва)**

Празник Пресвето сърце Исусово

От стр. 1

Мария Алакок, починала 1690 г., блажена през 1864 г., светица от 1920 г.; йезуитът Клод де ла Колумбиер, починал 1682 г., блажен от 1929 г. и канонизиран през 1992 г. в един процес с Ескрива де Балагер. Друг йезуит, известен с поддръжката си на духовността на Пресветото сърце, е Жозеф де Галифет, починал 1749 г.

Набожността придобива по-широко разпространение и интензивност през XIX век, като нов аспект в нея е „увдовлетворяването“ не само за личните грехове, но и за така наречените социални грехове, ощетяващи Църквата, като революционите, либерализма, комунизма и т. н. Ето и някои дати от този период. През 1844 г. е учредена фондацията „Апостолат на молитвата“ от Х. Рамиер (H. Ramiere). От 1856 г. празникът на Пресветото сърце Исусово е включен в универсалния католически календар. А през 1869 г. е посветена и първата нация (Бел-

гия) на Пресветото сърце.

Но достащично история, нека погледнем и към литургичните текстове, подбрани за празника. Откъсът от Матей (11, 25-30), известен още като „Евангелие на бедните“, е поставен в един контекст на отхвърляне на Христос от страна на еврейската интелигенция и аристокрация - така, както изтънчените философи и енциклопедисти на XVIII век ще отхвърлят вратата в живия Бог личност, смятайки я за вяра на народа, на селяните, на неуките, декласирана пред вратата във висшата сила, във великия архитект, в абстрактното понятие за Бог, което не може да бъде обичано по човешки, с което не може да има личен контакт. Но ето, в евангелския текст Иисус ще избере за свои събеседници, за свои другари по пътя и приятели тези, които бяха отхвърлени от големите - бедните, обикновените, неуките, младенците, необременените с мисловни комплекси за това какво може и какво не може да прави Бог, как трябва и как не трябва да се яви и къде точно. Бог избра именно младенците по дух, за да открие на тях тайните на Своето обичащо сърце, пълно със съчувствие и благост, на тях избра да повери тайната на Своята спасителна мисия.

текст Иисус ще каже: „...които е жаден, да дойде при Мене и да дипе“ (Йоан, 7, 37). И пак: „Аз съм пътят, истината и животът“ (Йоан, 14, 6). Тоест единственият възможен достъп до Отца е чрез Божия Син, Той е пътят - написано с пълен определителен член. Христос не е един от възможните пътища, не е по-добрият или по-директният, а единственият. Затова и Църквата през XVIII век ще отстоява тази своя позиция, ще заклейми алтернативните пътища, започвайки с осъждането на масонството през 1738 г. Важно е и в днешния век на религиозен релативизъм да отстояваме единствеността на Христос като път и цел на нашето пътуване, единственост безконкурентна, изискваща отдаваност пълна. Истинският християнин не се чуди кой път да избере на пазара на духовното, търсейки по-привлекателния или по-удобния. Между пътищата няма равнозначност, иначе какъв смисъл би имала думата „вероотстъпничество“, какъв грях би бил това, ако се касаеше просто до предпочитане. Само този, който дойде при Мен, ще бъде успокоян, жаждата му ще бъде трайно утолена, ще получи почивката на Господната събота, юбилея на пълнотата, която само Христос може да ни даде, не свидетът. „Елате при Мен“ означава станете Мои последователи, поемете Моя път и така ще намерите мир за душите си (вж.

Йерем., 6, 16). „Защото игото Ми е благо и бремето Ми леко.“ Игото бе термин в Стария завет, означаващ Божия закон, закон, превърнал се в тежест, с хиляди норми и ритуални предписания, непосилни за повечето юдеи и повод за възгордяване от познавачите на закона - фарисеите и законниците, които се бяха превърнали в елит от единствено знаещи всички законови и казуални тънкости и така единствено спасяващи се, но не по милост Божия, а поради собствените си знания и посветеност. С Христос законът остава закон, но е съблечен от неговата непосилна тежест, превърътайки го в иго на любовта. Отношението с Бог не е повече това на страх и терор, но на обич синовна, спазвайки закона като отговор на любовта Негова. Така и бремето от непоносимо се превръща в леко. Лекото бреме за нас е и Кръстът Христов, защото Той го понесе заради нас, на наше място, за да облечи теглото на игото на любовта е оценена по достойност, въпреки че липсва в източната традиция почитане на сърцето на Христово като съсретоточие на Неговата любов и милост.

Отец Петко ВЪЛОВ

Мамо, защо си оставила всички врати отворени?

Една бедна вдовица в Англия имала само една дъщеря. Нейната най-голяма грижа била да упъти милото си чедо по правия път - да стане добра християнска девойка. За жалост, когато пораснало, момичето попаднало на лоши приятки и един ден напуснало селския си дом и заминало за Лондон, без да се обади.

Майката едва не умряла от мъка. Опитала се да я открие, но безуспешно. И започнала постоянно и упорито да се моли за детето си.

Минали години. Момичето не се обаждало - то живеело в големия град, заслепено от неговия блъск и изкушения. Но веднъж, осветлено от Божията благодат, момичето решило да се върне при майка си и да я помоли за прошка.

То нарочно влязло в селото по тъмно - да не го видят съседите и да почнат да го разпитват. Когато наблизило родната къща, забелязало слаба светлинка в стаята на майка си. Блага надежда завладяла сърцето й. Развълнувана, тя прекрачила прага на дворната врата, която била отворена. После и вратата на къщата се оказала отворена. Влязла и тръгнала към стаята на майка си. А тази врата пък била широко отворена. Момичето видяло светлинката - едно кандило, и майка си да седи в леглото с броеница в ръка. Дъщерята се хвърлила в прегърдите ѝ... Двете дълго останали така прегърнати и плачели от радост и щастие.

След като се успокоили, детето попитало:

- Майко, защо си оставила всички врати отворени?

- Чедо, откакто замина, всяка вечер оставям вратите от-

ворени, та когато се завърнеш, да разбереш, че аз постоянно те очаквам, винаги готова да те прегърна и да ти прости!

Както тази добра майка оставяла отворени вратите на къщата си, така и безкрайно милостивият Бог държи винаги отворени вратите на Свое-то милосърдие, защото той винаги е готов да приеме в башинските Си обятия всеки, който отива при Него с разказано сърце.

Сънувах, че Господ е умрял

В едно семейство мъж и жена си живеели спокойно и щастливо. Но по едно време се случили неприятности, които нарушили спокойното им съществуване. Мъжът започнал да отпада и да се отчайва от несъвршаващите мъчинции. Съпругата му се мъчела да го успокои, да го окуражи, ала напразно.

Бедният хрумнал следната хитрост.

Една сутрин тя се престорила на много тъжна и отчаяна. Мъжът го забелязал и я попитал за причината.

- О, не питай... Сънувах много страшен сън - отвърнала тя.

- Та ти от сънища ли се плаши! Че какъв е бил тоя страшен сън?

- Много е страшен, много... Сънувах, че Бог е умрял!

- О, ама колко си глупава! Нали нашата свята вяра ни учи, че безкрайно добрият Бог е вечен, че Той не умира!

- Тъй ли - „изненадала“ се жената. - Значи знаеш, че безкрайно милостивият Бог е вечен и не умира... Че защо тогава се отчайваш от мъчините, защо не се уповаваш на Него!

Мъжът разбрал урока. И с горещо упование и обновени сили се захванал с делата си.

Победата на знака на кръста

Свети Антоний игумен, чийто празник се чества на 17 януари (Антоновден), водел дълги и тежки борби със злия дух. Но игуменът излизал винаги победител със знака на кръста. Затова той често и набожно се кръстал и повтарял на своите ученици:

- Чеда мои, вярвайте ми! Със знака на кръста ние винаги можем да отблъскваме нападенията на дявола. Той не може да търпи този свят знак, когато ние набожно и внимателно се кръстим.

Същото казват и много други светци.

Нека и ние да си служим с това мощно оръжие против дявола - със знака на кръста. Ве-роучението казва: Трябва често и набожно да се кръстим, особено сутрин - когато ставаме, вечер - когато лягаме, преди и след ядене, когато влизаме и излизаме от черквата, когато сме изкушавани, когато се намираме в опасност...

Силата на добрия пример

В един завод в Италия, преди да почне да се храни, млада работничка се прекръстила. Колежките ѝ я погледнали учудено. Тя обаче съвсем спокойно попитала:

- Защо се учудвате? У вас не се ли кръстите, преди да почнете да се храните?

- Да, кръстим се, но когато сме външи. А тук...

- А защо да не се кръстите и тук?

Разбрали се, че в завода нямали обичай да се прекръстват преди ядене, но Лучия - така се казвала девойката, ги насярчила да се кръсят както у дома. Така тя въвела този обичай сред жените работнички през далечната 1923 г.

Из „Назидателни примери“ на отец Павел ИТОВ, францисканец, събирани и подреддани около 1960-1990 г.

Stabat mater на Росини в София

През последните години стана почти традиция в концертния сезон около великденските празници да се изпълняват крупни църковни творби от класическата литература. Тази година наред с Йоханес пасион на Бах (в аулата на Софийския университет), на Разпети петък в зала „България“ Симфоничният оркестър и смесеният хор на Българското радио под диригентството на Веселин Байчев зарадваха слушателите с изпълнението на Стабат матер на Дж. Росини.

Без да коментирам подробно историята на възникване, формата и съдържанието на текста на Стабат матер, целта ми е да споделя мисли относно реализацията на творбата, която в сравнение с тази на Перголези звучи не толкова често.

Похвална е идеята да се представи тази трудна и нестандартна в композиционно отношение творба. Вероятно творците поддържници на строгите норми на църковния канон биха споделили мнението на Вагнер,

който критикува Росини, като определя композицията му като „профанизация на духовната музика“, изпълнена с „оперни щампи“. Стабат матер на Росини е по-скоро наситена с тържествена патетика, а не с тъга и скръб по Христовите страсти. Тук концепцията на автора е да изрази възхвала и възторг пред саможертвата на Спасителя. Музиката е драматична, но и оптимистична. Усеща се и оперното мислене на композитора, кое не е в разрез с идеята. Наред с това явна е асоциативната връзка с протестантските хорали (акапелната фактура в част № 9 - само за четириимата солисти).

Интерпретацията на диригента В. Байчев се наложи с по-съдържаното си темпо. Може да се приеме, че то върно изрази драматизма и екстаза в музиката. Разбира се, заслуга за това имаха хорът, оркестърът и солистите с прецизното си изпълнение и детайлното осмисляне на Росиниевия стил.

Трио от солистите - Лилия Кехайова (сопран), Галя Павлова (мецосопран) и Георги Султанов (тенор) - творци с блестяща подготовка и солиден оперен и концертен стаж в страната и чужбина, покориха публиката с мощните си гласове и с детайлното нюансиране

в изпълнението си. Специално трябва да се отбележи изпълнението на Г. Павлова и Л. Кехайова, при което слушателите останаха с впечатление, като че техниката на пеене е вродена у двете певици, за да даде път на интерпретацията, на цялостното и безусловно „потъване“ в творбата. Малко повече драматизъм се долови в пеенето на Л. Кехайова. Това не попречи фразите ѝ да звучат изящно. Г. Павлова изпълни соловите си партии със завидна лекота.

Младият певец Калоян Христов (бас) изпълни с точност и яснота на интонацията соловата си партия особено в трудните моменти на акапелните епизоди. Топлият му, мек тембър, търде плътен на места би му открил в бъдеще път към световните сцени - нещо, което слушателите вероятно мислят на пожелали.

В заключение нека се надяваме, че и в бъдеще хорът и оркестърът на Българското радио ще запознават столичната публика с други, все още неизвестни за българския слушател творби - стари и нови, от репertoара на църковната музика на Европа. А и очакванията са да се открият нови, млади и талантливи певци.

Майя РАЙКОВА

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа Тайнствата на християнското въведение Член 3 Тайнството Евхаристия VI. Пасхалното угощение

1382 Месата е едновременно и неделимо жертвен спомен, в който се увековечава жертвата на Кръста и свещената трапеза на общението с Тялото и с Кръвта на Господа. Но отслужването на евхаристичното жертвоприношение е изцяло ориентирано към интимното приобщаване на вярващите към Христос чрез Причастието. Да се причестяваме, това значи да получуваме самия Христос, Който се принесе в жертва за нас.

1383 Олтарът, около който Църквата се събира, за да чества Евхаристията, представлява двете страни на една и съща тайна: олтарът на жертвата и трапезата на Господа. Нещо повече, християнският олтар е символ на самия Христос, присъстващ в средата на събраницето на Своите верни едновременно като принесена жртва за нашето помирение и като небесна храна, която се дава за нас. „Какво е въсъщност олтарът на Христово“, казва св. Амвросий (SANCTUS AMBROSIUS, De sacramentis 5, 7: CSEL 73, 61 /PL 16, 447). И на друго място: „Олтарът представлява Тялото [Христово] и тялото Христово е върху олтара.“ (SANCTUS AMBROSIUS, De sacramentis 4, 7: CSEL 73, 49 /PL 16, 437). Литургията изразява това единство на жертвоприношението и Причастието в различни молитви. Така, Църквата в Рим се моли в своята анафора:

„Коленопреклонно Ти се молим, Всемогъщи Боже: заповядай тези дарове да бъдат отнесени с ръцете на Твоя свят ангел върху небесния Твой олтар пред лицето на Твоето Божествено величие, та ние всички, които участваме в жертвоприношението върху този олтар, като приемем пресвято тояло и кръвта на Твоя Син, да бъдем изпълнени с всяко небесно благословение и благодат.“ (Prex eucharistica I seu Canon Romanus, 96: Missale Romanum, editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1970) p. 453).

„Вземете и яжте от него всички“: причастието

1384 Господ отправи към нас настоятелен призив да го приемаме в тайнството на Евхаристията: „Истина, истина виказвам: ако не ядете плътта на Сина Човечески и не пиете кръвта Му, не ще имате в себе си живот“ (Иоан, 6, 53).

1385 За да отговорим на тази покана, трябва да се подгответим за този велик и свят момент. Свети Павел насярчава за изпитание на съвестта: „Затова, който яде тоя хляб или пие чашата Господня недостойно, виновен ще бъде спрямо Тялото и Кръвта Господня. Но нека човек да изпита себе си и тогава да яде от хляба и да пие от чашата. Защото, който яде и пие недостойно, той яде и пие свого осъждане, понеже не различава тялото Господне“ (1 Кор. 11, 27-29). Този, който има съзнанието за извършен тежък грех, трябва да получи тайнството на Помирението (Покаянието), преди да пристъпи към Причастието.

1386 Пред величието на това тайнство верният не може да стори друго, освен скромно и с пламенна вяра да повтори думите на Стотника (Вж. Мат. 8, 8): „Domine, non sum dignus, ut intres sub tectum teum: sed tantum dic verbum, et sanabitur anima mea“ - „Господи, не съм достоен да влезеш под моя покрив, но кажи само една дума и душата ми ще оздраве.“ (Ritus Communionis, 133: Missale Romanum, editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1970) p. 474). В „Божествената Литургия“ на св. Иоан Златоуст верните се молят в същия дух: „Приими ме днес, Сине Божи, за участник в Твоята Тайна вечеря, защото аз няма да издам Тайната на враговете Ти, нито ще Ти дам цепулка като Юда. Но както разбойника Те моля: спомни си за мен, Господи, в Царството Си.“ (Liturgia Byzantina. Anaphora Iohannis Chrysostomi, Prex ante Communionem: F.E. BRIGHTMAN, Liturgies Eastern and Western (Oxford 1896) p. 394 /PG 63, 920/).

1387 За да се подгответят да приемат по подходящ начин това тайнство, верните трябва да спазват пост, предписан от тяхната Църква (Вж. CIC canon 919). Телесното поведение (жестовете, дрехите) ще трябва да изльчва уважението, тържество, радостта на този момент, в който Христос става наш гост.

1388 В съответствие със самия дух на Евхаристията, ако имат необходимото благоразположение (Вж. CIC canones 916-917: AAS 75 (1983 II), pp. 165-166), верните могат да приемат светата Евхаристия, когато участват в месата (Вж. CIC canones 917). Верните могат да приемат Светата Евхаристия, само още един (втори) път, за същия ден (Cfr. PONTIFICIA COMMISSIONE CODICI IURIS CANONICI AUTHENTICE INTERPRETANDO, Responsa ad proposita dubia, 1: AAS 76 (1984) 746): „Горещо се препоръчва на верните да участват в месата по най-съвършен начин, като също приемат след Причастието на свещеника Тялото на Господа от същото жертвоприношение“ (CONCILII VATICANII II, Const. Sacrosanctum Concilium, 55: AAS 56 (1964) 115).

1389 Църквата задължава верните „да участват в неделните и празничните дни на Божествената литургия“ (Вж. CONCILII VATICANII II, Decr. Ecclesiarum Orientalium, 15: AAS 57 (1956) 81), да приемат поне един път в годината Евхаристията, по възможност по време на Пасхата (Вж. CIC canon 920), като се подгответят чрез тайнството на Покаянието. Но Църквата горещо препоръчва на верните да получават Светата Евхаристия в неделните и празнични дни, или още по-често, дори всеки ден.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Среща с папа Бенедикт XVI в Хърватия

На 4 юни към 5.00 ч. сутринта група от 12 души поклонници с брат Збигнев от нашата енория „Свети Йосиф“ в София тръгнахме с Божията благодат за Загреб - Хърватия, където се проведе среца с папа Бенедикт XVI. Пътят беше дълъг, но с молитви, песни и мисълта, че отиваме на среца с папата, не го почувствахме.

Към 2-3 ч. пристигнахме пред хотел „Горин“. Настанихме се и след кратка почивка тръгнахме към площад „Йосифа Иелачича“ до катедралата.

В 19.30 ч. започна срещата. На площада имаше море от народ, предимно младежи. Всичко беше перфектно организирано. Когато в 20.00 ч. мина папамобилът, всички пеехме и скандирахме: „Папа, ние те обичаме!“, „Да живее папата!“

Светият отец отправи поздравления към всички и благословия. Аз ще ви предам само една от първите: „Скъпи майки, които

щеници; там беше и нашият енорист брат Збигнев. Литургията беше много проучувствена и много тържествена.

Организацията - за да могат всички да минат сравнително бързо да се причестят - беше просто безупречна. Накрая папата отправи благословия към пристигащите и благодари за топлото посрещане, а ние всички викахме „Папа, ние те обичаме! Да живее папата!“ Това преживяване не може да се разкаже вкратце, а просто трябва да се преживее.

Прибрахме се в хотела, взехме си багажа и към 15.00 ч. потеглихме с Божията благословия, молитви и песни към София.

Анна ИВАНОВА

Папата предлага християнското виждане за семейството в името на общото благо, а не за да създава полемики

Това заявява отец Федерико Ломбарди в своята равносметка за завършилата XIX международна пастирска визита на папа Бенедикт XVI в Хърватия, преминала под знака на семейството, Европа и фигурата на блажения Степинац.

Можем да кажем, че папската визита премина успешно и надхвърли първоначалните очаквания на хърватските епископи. В сърдечната атмосфера се чувствува гостоприемството не само на Католическата църква и убедените вярващи, а на цялото население. Хърватският народ бе щастлив да посрещне Светипетровия приемник. Тази здрава връзка между Светия престол и хърватския народ със своите християнски корени се усещаше навсякъде. Естествено в основните моменти при срещата с младежите и семействата централно място зае Христос и обожаването и честването на Евхаристията.

Хърватия е част от историята на Европа и съвсем естествено е папските слова да имат за отправна точка също и европейската култура, развитието и положителните аспекти на европейските народи, както и опасностите, пред които са изправени. Конкретно в

словото си към представители на гражданското общество, политици, научни и културни дейци и представители на християнската, еврейската и мюсюлманската религия в Хърватия папата засега някои класически точки в своя понтификат като темата за съзнанието. В това слово открих нещо много интересно и оригинално, което свързах със словото му към семействата.

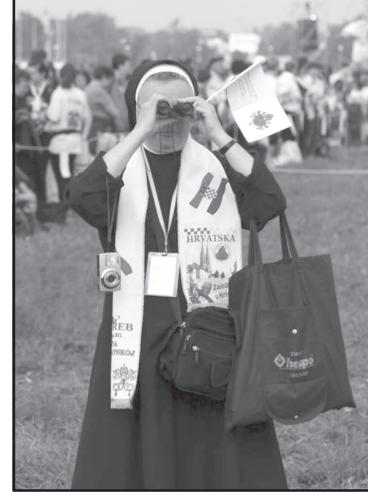
Папата риторично задаваше въпроса кое е мястото, в кое то се формира съзнанието на човека - онова съзнание, кое то е вдъхновено от обективните ценности и което е място на диалог в търсене на истината и доброто? Това съзнание се формира през целия живот на човека: от детството и начин на му да играе, от начина да се забавлява и в отношение му към другите. С други думи, формирането на съзнанието за истинското и доброто, за съжителството в един по зитивен диалог с другите придвижва целия човешки живот, а семейната среда е онова място, в което се поставя дълбоката основа на човешката личност.

На литургията в Загреб папата отправи силен апел в защита на семейството, преминаващ отвъд хърватските граници...

Той обрисува красотата, величието и дълбоцината на християнския идеал за семей-

ството, за да може тайнството брак да бъде живяно с радост, да бъде плодоносно и конструктивно. По този начин той иска да даде положителен принос към семейството, което е основата в живота на обществото, но което е принудено да посреща много проблеми и трудности... Затова, когато папата изтъква опасностите или предупреждава, това не значи, че желае полемика, а да се разбере дълбокото християнско виждане за семейството, основано на любовта и подкрепено от Христовата любов...

В края на посещението си папа Бенедикт XVI се поклони пред гроба на блажения Степинац, мъченик за вярата. Там той припомните героичната фигура на Степинац в мрачното време на два тоталитарни режима и посочи, че днес мисията на Църквата е изправена пред нови опасности - не толкова ужасни и убийствени както по времето на блажения, но които са поизтънчени и могат да бъдат с много тежки последствия, тъй като минират важните елементи на мирното съжителство и ориентирите на новите поколения. Оттук и посланието смело да разгласяваме мисията в защита на човешката личност и основните ценности, за да спасим достойнството на човека.

сте тук с вашите деца, прегърнете ги, целунете ги и им предайте благословията, а вие, които не сте с децата си, когато се приберете в семействата си, тогава им предайте благословията.“

Беше много тържествено, а на края младежите пяха повече от 30 минути, без да спират, и всички викахме: „Папа, mi te volimo! Ziveo Papa!“ („Папа, ние те обичаме! Да живее папата!“)

На другия ден, 5 юни, станахме рано, закусихме и към 6.40 ч. тръгнахме към хиподрума, за да може всички да бъдем настанени в секторите, които са отбележани на пропуска. В 8.00 ч. трябваше да сме там. Организацията също беше безупречна. Вечерта вали много дъжд и много се изненадахме, когато по тревата заварихме много младежи и цели семейства, които бяха пренощували там.

Точно в 10 ч. папамобилът пристигна, Светият отец благослови всички и се качи на олтара, където имаше кардинали и све-

Славата и гордостта на великия град

Катедралата „Santa Maria del Fiore“ във Флоренция на 575 години

Когато на 25 юли 1436 г. папа Евгений IV (1431-1447) освещава величествената катедрала „Santa Maria del Fiore“, единици от над стоте хиляди присъстващи са знаели, че строежът на този уникален храм е започнал преди 140 години - през 1296 г. Тогава ръководителите на града решават да се издигне катедрала, която да е представителна и достойно да олицетворява силата и могъществото на един от най-големите и най-цветущи градове. Основите полага архитектът Арнолдо ди Камбио, но умира през 1305 г. и работата прекъсва. Великият художник Джото - не по-малко известен и като архитект - поема строежа през 1334 г. и издига най-напред превъзходната 110-метрова камбанария, която става символ на града. Но и това е само временно!

Джото умира през 1337 г. и строежът отново е спрян за дълго време. През 1417 г. младият архитект Филипо Брунелески продължава строежа и решава да изгради огромния осмоъгълен купол с диаметър 45 м. Той сам скицира и създава невиждано дотогава технологии, кранове и скрипци, за да вдигнат четирите милиона тухи. Брунелески бил рядко мъчлив и потаен човек и затова получил прозвището Немия архитект. Не е оставил никакви чертежи или записи за работата си, а само гениалното си творение - уникалният купол тежи 37 хиляди тона.

Днес катедралата „Santa Maria del Fiore“ е петата по големина катедрала в Европа. А куполът ѝ е най-големият в света. Целият религиозен комплекс е признат за шедьовър на сакралното архитектурно изкуство и е под закрилата на ЮНЕСКО. Символът на града привлича годишно над 3 милиона души - поклонници и туристи. „Santa Maria del Fiore“ е славата и гордостта на великия град Флоренция.

